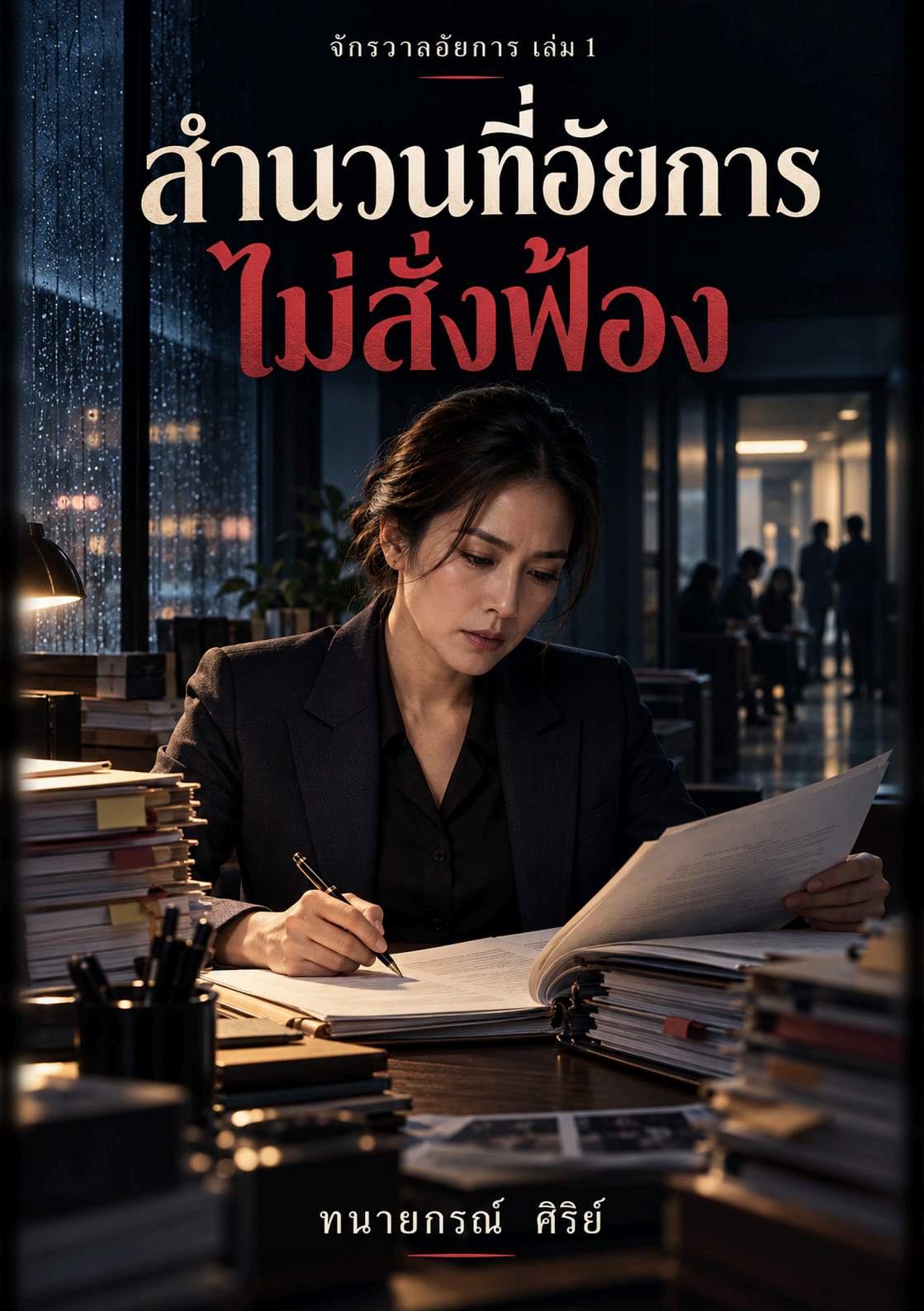
จักรวาลอัยการ เล่ม 1

สำนวนที่อัยการไม่สั่งฟ้อง

ทนายกรณ์ ศิริย์

จักรวาลอัยการ

เล่ม 1

สำนวนที่อัยการไม่สั่งฟ้อง

นวนิยาย

ทนายกรณ์ ศิริย์

ข้อมูลหนังสือ

จักรวาลอัยการ เล่ม 1 สำนวนที่อัยการไม่สั่งฟ้อง

ผู้เขียน ทนายกรณ์ ศิริย์

ฉบับดิจิทัล เผยแพร่ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2569

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใด โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้เขียน เว้นแต่การกระทำที่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ เช่น การอ้างอิงบางตอนตามสมควรเพื่อการวิจารณ์ การศึกษา หรือการรายงานข่าว โดยระบุที่มา

จัดทำและจัดจำหน่ายโดยผู้เขียน

ภาพบุคคลบนปกเป็นภาพประกอบ ไม่ใช่ภาพผู้เขียนหรือบุคคลจริง

หมายเหตุถึงผู้อ่าน

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแต่ง ตัวละคร สำนักงาน บริษัทและนิติบุคคล คดี และเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ ไม่ได้มาจากคดีหรือลูกความของผู้เขียน ชื่อจังหวัด อำเภอ และหน่วยงานใช้เป็นฉากเท่านั้น บุคลากรและเหตุการณ์ในหน่วยงานเหล่านั้นเป็นเรื่องแต่ง หากชื่อหรือรายละเอียดใดคล้ายบุคคล นิติบุคคล หน่วยงาน หรือเหตุการณ์จริง เป็นความบังเอิญ

นิยายเล่มนี้เล่าคดีผ่านการทำงานของอัยการในช่วงก่อนนำคดีขึ้นสู่ศาล เหตุการณ์หลักอยู่ในปี พ.ศ. 2571 มีเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุเพลิงไหม้ การเสียชีวิต การบาดเจ็บ ความสูญเสียในครอบครัว และแรงกดดันในการให้ถ้อยคำ คดีหลักจบการพิจารณาสั่งคดีภายในเล่ม อ่านได้เป็นเรื่องเดี่ยว

ขั้นตอนทางกฎหมายในเรื่องถูกย่อและจัดลำดับให้เข้ากับการเล่าเรื่อง จึงอาจไม่ครบหรือไม่ตรงกับขั้นตอนจริงทุกประการ ตัวบทที่อ้างถึงควรตรวจกับฉบับที่ใช้บังคับในวันที่นำไปใช้

เนื้อหาในเล่มไม่ใช่คำแนะนำทางกฎหมาย ผู้ที่มีปัญหาทางกฎหมายในเรื่องจริงควรปรึกษาผู้ประกอบวิชาชีพกฎหมาย

สารบัญ

บทที่ 1 หกศพกับหนึ่งคำรับ 7
บทที่ 2 ความเห็นควรสั่งฟ้อง 20
บทที่ 3 กุญแจดอกสุดท้าย 43
บทที่ 4 คนที่ออกมาได้ 84
บทที่ 5 จุดเริ่มต้นของไฟ 114
บทที่ 6 คำสั่งสอบสวนเพิ่มเติม 142
บทที่ 7 ใบเตือนที่ไม่มีใครอ่าน 162
บทที่ 8 คำสั่งจากผู้จัดการ 188
บทที่ 9 แม่ของผู้เสียชีวิต 217
บทที่ 10 คืนที่ประตูถูกล็อก 234
บทที่ 11 พยานที่เปลี่ยนคำให้การ 259
บทที่ 12 ไฟไม่ได้เริ่มจากตรงนั้น 275
บทที่ 13 รายงานฉบับที่หายไป 294
บทที่ 14 คนลงชื่ออนุมัติ 318
บทที่ 15 คำสารภาพของยาม 339
บทที่ 16 ห้องประชุมปิดประตู 367
บทที่ 17 พยานที่ไม่มีใครอยากฟัง 382
บทที่ 18 ชื่อที่หล่นจากบัญชี 394
บทที่ 19 วันที่สำนวนกลับมา 407
บทที่ 20 หนี้ของคนที่ยังมีชีวิต 420
บทที่ 21 หลักฐานที่ต้องรับฟัง 431
บทที่ 22 ไม่ฟ้องคนที่ไม่ได้วางเพลิง 443
บทที่ 23 ฟ้องคนที่ต้องรับผิด 454

บทที่ 24 ลายมือชื่อของอัยการ 469
บันทึกท้ายเล่ม 480
หมายเหตุการค้นคว้า 481
เกี่ยวกับผู้เขียน 485

บทที่ 1

หกศพกับหนึ่งคำรับ

27 เมษายน 2571 — สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่

ขนิษฐา ศิริธารา วางนิ้วไว้ใต้คำว่า “รับสารภาพ” แล้วเปิดย้อนกลับไปหาคำตอบที่ถูกนำมาอ้าง บนกระดาษแผ่นหนึ่ง จรัญ ปัญโญรับสารภาพต่อการกระทำที่ทำให้คนงานหกคนตาย บนกระดาษอีกแผ่น เขาตอบเพียงว่าเป็นคนคล้องโซ่ประตูหลังตอนสามทุ่ม ส่วนคำถามว่าเป็นคนจุดไฟหรือไม่ เขาตอบว่าไม่ใช่

เธอวางสองหน้าเคียงกัน กระดาษในสำนวนใช้แบบพิมพ์เดียวกัน หมึกสีเดียวกัน คำที่ต่างกันมีอยู่ไม่มาก แต่ถ้าเธอลงชื่อ

รับข้อสรุปหน้านี้ ความแตกต่างนั้นจะติดตามชายวัยห้าสิบสี่ปีเข้าไปถึงศาล ชุติมาวางทะเบียนรับสำนวนข้างโต๊ะ

“ห้าเล่มครบตามใบนำส่งค่ะ บัญชีของกลางแนบมาด้วย ส่วนรายงานระบบไฟฟ้าที่ระบุว่าจะตามมา ยังไม่ได้รับ”

“ลงรายการที่ขาดไว้ให้ด้วยนะคะ”

“ลงแล้วค่ะ ผู้ส่งแจ้งว่าจะส่งวันนี้ หนูขอเลขหนังสือไว้แล้ว”

เช้าวันพฤหัสบดีเพิ่งเริ่มได้ไม่ถึงชั่วโมง โทรศัพท์ข้างนอกดังเป็นครั้งที่สาม ชุติมาหันไปมองประตูแต่ยังรอให้ขนิษฐาตรวจชื่อผู้รับผิดชอบในทะเบียนเสร็จ

“นักข่าวหรือคะ”

“คราวนี้เป็นญาติค่ะ เขาถามว่าจะฟ้องวันนี้เลยไหม”

ขนิษฐายกหน้าคำให้การขึ้นเทียบกับความเห็นท้ายสำนวนอีกครั้ง “แจ้งว่าเพิ่งรับสำนวนและกำลังตรวจ ขอช่องทางติดต่อกลับไว้ด้วยค่ะ อย่าให้เขาต้องโทรถามโดยไม่รู้ว่าจะคุยกับใคร” ชุติมาจดต่อท้ายรายการรับเอกสาร เธอทำงานทะเบียนมานานพอจะรู้ว่าคนที่โทรเข้ามาไม่ต้องการฟังศัพท์ในแฟ้ม แต่การตอบให้สั้นเกินไปก็อาจสร้างความเข้าใจผิดที่แก้ยากในภายหลัง

ขนิษฐา อายุสามสิบแปด ผ่านสำนวนคดีอาญามาหลายประเภท เธอเคยลงความเห็นจากคำรับที่อ่านแล้วรู้สึกว่าตรงไปตรงมา จนเพื่อนร่วมงานขอให้เปิดหน้าก่อนหน้าอีกครั้ง

วันนั้นเธอต้องถอนร่างของตัวเองกลับมาแก้ ความจำเรื่องนั้นเหลืออยู่ไม่ใช่เป็นคำสอน แต่เป็นความอายเล็ก ๆ ทุกครั้งที่มืออยากพลิกข้ามคำถามไปอ่านเฉพาะคำตอบ เธอจึงเปิดหน้าก่อนคำว่า “ใช่ครับ ผมเป็นคนล็อก” และอ่านมันจนจบ

จรัญทำงานรักษาความปลอดภัยมาสิบเจ็ดปี เขามีหน้าที่ดูประตูเข้าออกช่วงกลางคืน คำให้การระบุว่ารู้ว่ามีคนทำงานอยู่ด้านในขณะล็อกประตู เรื่องนั้นไม่มีใครลบออกจากสำนวนได้ และขนิษฐาก็ไม่คิดจะลบ

ในอีกแฟ้มมีสำเนาคำสั่งศาลให้ปล่อยชั่วคราวก่อนส่งสำนวน จรัญพักอยู่บ้าน มีทนายช่วยดูแล และต้องมาศาลตามนัดผัดฟ้องฝากขังทุกรอบ ขนิษฐาให้ชุติมาตรวจข้อมูลนัดศาลและผู้ติดต่อให้ตรงกับหนังสือแจ้งการปล่อยชั่วคราว เมื่อเปิดถึงบัญชีผู้เสียชีวิต เธอเลื่อนเอกสารอีกชุดออกเพื่อให้วางได้เต็มหน้า

กานดา สุขใจ อายุยี่สิบเอ็ดปี พนักงานบรรจุสินค้า ในข้อมูลที่มารดาให้ไว้ เธอส่งเงินกลับบ้านช่วยแม่กับน้องทุกเดือน นงนุช แก้วจันทร์ อายุสี่สิบสามปี หัวหน้าชุดเย็บผ้า คนงานเรียกเธอว่าพี่นก ชื่อของเธอปรากฏในคำให้การผู้รอดชีวิตมากกว่าหนึ่งครั้ง ศุภณัฐ ใจคำ อายุสิบเก้าปี รูปถ่ายที่แนบมาเป็นรูปติดบัตรซึ่งขอบด้านหนึ่งถูกตัดเอียง ปรีชา มูลเมือง อายุห้าสิบเอ็ดปี ในภาพของครอบครัวเขาถือเค้กวันเกิดและหันไปยิ้มให้คนที่อยู่นอกกรอบ

อาคม สายแก้ว อายุสามสิบเจ็ดปี และธนวัฒน์ เพชรดี อายุยี่สิบแปดปี มีข้อมูลการพบร่างอยู่คนละส่วนของอาคาร ขนิษฐาเขียนชื่อทั้งหกลงบนแผ่นงานใหม่ เว้นที่ข้างแต่ละชื่อไว้สำหรับตำแหน่งที่พบและพยานเรื่องการอพยพ เธอจะไม่ใช้ภาพประตูหลังเพียงภาพเดียวอธิบายการเสียชีวิตของทุกคน ก่อนรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน

รายงานตรวจศพกล่าวถึงผลของควันและก๊าซพิษในเหตุเพลิงไหม้ เอกสารนั้นตอบเรื่องการเสียชีวิตได้บางส่วน ยังไม่ตอบว่าใครเป็นผู้ทำให้เกิดเพลิง และใครทำให้ทางที่แต่ละคนจะออกไปใช้ไม่ได้ บัญชีผู้บาดเจ็บที่โรงงานแนบมามีสองแผ่น ทุกชื่อเป็นพนักงานประจำ ขนิษฐาพลิกผ่านโดยไม่ได้ถามว่าคืนนั้นมีใครทำงานอยู่ในอาคารโดยไม่ได้เป็นลูกจ้างโรงงานบ้าง เธอเก็บภาพครอบครัวกลับในซองเดิม แล้วเปิดคำให้การเพียงดาวแสงทอง

คืนวันที่ 13 ต่อวันที่ 14 มีนาคม — ในคำให้การผู้รอดชีวิต

เพียงดาวอายุยี่สิบสามปี จำกลิ่นพลาสติกไหม้ได้ก่อนจำเสียงตะโกน เธอบอกพนักงานสอบสวนว่าคืนวันที่สิบสามมีนาคมทำงานอยู่ในห้องผลิต เมื่อผ่านเที่ยงคืนไปแล้วได้กลิ่นผิดปกติและเห็นควันจากด้านหลัง เธอไม่ได้มองนาฬิกาตลอดเวลา

เวลา 00.17 น. ที่ปรากฏในลำดับเหตุจึงต้องอ่านร่วมกับบันทึกแจ้งเหตุและหลักฐานอื่น

ในความทรงจำของเธอ พี่นกสั่งให้หยุดจักร จากนั้นคนงานวิ่งไปทางหน้าแล้วถอยกลับเพราะควันหนา เธอไปถึงประตูหลังพร้อมคนหลายคน จับเหล็กที่เริ่มอุ่นและเห็นโซ่ผ่านช่องกระจกขุ่น แต่ไม่เห็นว่าใครเป็นคนคล้องมัน

“พยานเห็นผู้ต้องหาจุดไฟหรือไม่”

“ไม่เห็นค่ะ”

“เห็นผู้ต้องหาล็อกประตูหรือไม่”

“ไม่เห็นตอนล็อกค่ะ”

ขนิษฐาหยุดตรงคำตอบสองบรรทัดนี้ แล้วอ่านต่อ เพียงดาวเล่าว่าคนที่ยืนข้างเธอเริ่มไอ บางคนทุบประตู บางคนร้องเรียกจรัญ เธอจำไม่ได้ว่าเสียงเรียกหยุดลงเมื่อไร จำได้เพียงพี่นกคว้าแขนแล้วลากไปทางห้องน้ำ หน้าต่างอยู่สูง เธอจะปีนขึ้นเองไม่ทัน

“พี่ไปก่อน” เธอบอก

นงนุชส่ายหน้าแล้วดันเธอขึ้น “ออกไปเรียกคนช่วย” กระจกบาดแขน เพียงดาวตกลงบนกรวด เข่ากระแทกจนลุกครั้งแรกไม่ขึ้น เธอเรียกกลับเข้าไปในหน้าต่างแต่ไม่มีใครโผล่ตามมา ตอนจรัญมาถึงประตูหลัง เธออยู่ด้านนอกแล้ว เขามีพวงกุญแจ

และพยายามเปิด ตัวเธอก็พยายามเร่งเขาทั้งที่เห็นว่ามือเขาสั่น ช่วงนี้ของคำให้การไม่มีเวลาที่แน่นอน ขนิษฐาไม่เอาเวลาเริ่มแจ้งเหตุไปใส่ให้มัน เธอเขียนคำถามเรื่องลำดับการโทรกับการพยายามเปิดประตูไว้ต่างหาก

จรัญพูดกับเพียงดาวว่าแม่กุญแจที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่ดอกที่เขาใช้ตอนสามทุ่ม ประโยคนั้นยังเป็นคำพูดของคนที่กำลังถูกกล่าวหา แต่มีของกลางให้ตรวจ และมีผู้ได้ยินให้ถาม

“พยานเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นคนทำให้คนในโรงงานเสียชีวิตหรือไม่”

คำถามท้ายหน้าทำให้ขนิษฐาชะลอมือ

“ฉันไม่รู้ค่ะ ฉันรู้แค่ว่าประตูเปิดไม่ได้ และพี่นกออกมาไม่ทัน”

เธอวงเลขหน้าคำให้การ ไม่ได้วงชื่อจรัญหรือพี่นก คำตอบนี้มีขอบเขตที่พยานกำหนดไว้แล้ว คนทำสำนวนไม่ควรเติมสิ่งที่เธอไม่ได้เห็นลงไปให้ครบเรื่องเอง ขนิษฐาเปิดคำให้การจรัญหน้าแรกมีข้อมูลเกี่ยวกับการทำงาน เขาเป็นยามของโรงงานมาสิบเจ็ดปี รับผิดชอบประตูเข้าออกช่วงกลางคืน มีหน้าที่ตรวจบุคคลและทรัพย์สินที่ผ่านประตูด้านหลัง ในคำให้การระบุว่าเขาเป็นคนคล้องโซ่และใส่แม่กุญแจประตูด้านหลังเมื่อเวลาประมาณ 21.00 น. ขนิษฐาขีดเส้นใต้

‘รับว่าเป็นคนล็อกประตู’

เธออ่านต่อ พนักงานสอบสวนถามว่าเหตุใดต้องล็อก จรัญตอบว่า

‘ผู้จัดการสั่งให้ล็อกทุกคืน เพราะมีสินค้าสูญหาย’

ถามว่าได้รับคำสั่งจากใคร เขาตอบว่า

‘นายธีรวัฒน์ ผู้จัดการโรงงาน’

ถามว่าทราบหรือไม่ว่ามีคนงานทำงานอยู่ด้านใน จรัญตอบว่า

‘ทราบ’

ขนิษฐาหยุด คำตอบนี้สำคัญ ชายคนนี้รับว่าเป็นผู้ล็อกประตูขณะรู้ว่ามีคนทำงานในอาคาร เธอไม่ได้มองข้าม แต่ต้องตรวจด้วยว่าประตูนั้นถูกใช้เป็นทางหนีไฟหรือไม่ มีทางอื่นใดใช้ได้ สภาพความเสี่ยงที่ผู้ต้องหาทราบเป็นอย่างไร และการกระทำของเขาเชื่อมกับผลที่เกิดขึ้นเพียงใด เธออ่านคำถามถัดไป

‘ผู้ต้องหาเป็นคนจุดไฟเผาโรงงานใช่หรือไม่’

จรัญตอบ

‘ไม่ใช่ครับ’

คำถามต่อมา

‘เหตุใดผู้ต้องหาจึงมีไฟแช็กอยู่ในกระเป๋า’

ตอบ

‘ผมสูบบุหรี่ครับ’

ถามว่าเคยทะเลาะกับผู้จัดการโรงงานหรือไม่ ตอบ

‘เคยครับ’

ถามว่าเคยขู่ว่าจะเผาโรงงานหรือไม่ ตอบ

‘ผมเคยพูดตอนโกรธ แต่ไม่ได้ตั้งใจทำ’

ขนิษฐาหยุดปากกา มีพยานแวดล้อมที่ทำให้เกิดข้อสงสัยต่อจรัญจริง เขาเคยทะเลาะกับผู้จัดการ เคยพูดเรื่องเผาโรงงาน มีไฟแช็ก และอยู่ในพื้นที่โรงงานคืนเกิดเหตุ แต่คำถามที่ยังต้องตอบคือพฤติการณ์เหล่านี้เกี่ยวข้องกับจุดเริ่มต้นของเพลิงไหม้อย่างไร เธออ่านคำให้การต่อ หน้าเจ็ด จรัญถูกถามเรื่องแม่กุญแจ

‘กุญแจประตูด้านหลังเป็นของผู้ต้องหาใช่หรือไม่’

ตอบ

‘ผมเป็นคนล็อกครับ แต่แม่กุญแจที่พบหลังไฟไหม้ไม่เหมือนดอกที่ผมใช้’

ขนิษฐา หยุด เธอ อ่าน ซ้ำ จากนั้น พลิก ไป หน้า ถัดไป พนักงานสอบสวนถามว่าเหตุใดจึงไม่เหมือน จรัญตอบ

‘ดอกที่ผมใช้สีดำครับ ดอกที่พบเป็นสีเงิน’

มีคำถามเพิ่มเติมเพียงอีกหนึ่งข้อ

‘ผู้ต้องหามีหลักฐานหรือไม่ว่าใช้แม่กุญแจสีดำ’

ตอบ

‘ไม่มีครับ’

จากนั้นคำให้การเปลี่ยนไปเรื่องการทะเลาะกับผู้จัดการขนิษฐาวางปากกา เธอไม่ได้คิดว่าจรัญพูดจริงทันที ผู้ต้องหาอาจจำผิด อาจพยายามหลีกเลี่ยงความรับผิด หรืออาจมีการเปลี่ยนแม่กุญแจหลังเขาล็อกจริง แต่เรื่องนี้ตรวจได้ อย่างน้อยควรมีข้อมูลการตรวจของกลาง ภาพถ่ายก่อนและหลังเหตุ หรือพยานเกี่ยวกับกุญแจที่ใช้เป็นประจำ เธอพลิกไปยังบัญชีของกลางรายการที่สิบเอ็ด

แม่กุญแจโลหะสีเงิน จำนวน 1 ดอก

ตรวจยึดจากประตูด้านหลัง รายการที่สิบสอง

พวงกุญแจผู้ต้องหา จำนวน 1 พวง

ขนิษฐาเปิดภาพของกลาง แม่กุญแจสีเงินเสียหายจากความร้อน ส่วนพวงกุญแจมีลูกกุญแจหลายดอก แต่ไม่มีข้อมูลในหน้าที่เธอเปิดอยู่ว่าดอกใดสามารถไขแม่กุญแจที่ตรวจยึดได้ เธอเขียนบันทึก

‘ตรวจการจับคู่ลูกกุญแจกับแม่กุญแจ และที่มาของแม่กุญแจที่พบ’

แล้วจึงพลิกหน้าต่อ

วิชาญ หัวหน้าพนักงานอัยการผู้ตรวจร่างคำสั่งในสำนวนนี้ เข้ามาพร้อมแฟ้มของอีกคดี เขาวางมันบนขอบโต๊ะและถามว่าคดีโรงงานมีปัญหาอะไรที่ต้องเร่งทำก่อน ขนิษฐาส่งสำเนาสองหน้าที่วางเทียบกันให้ เขาอ่านคำรับของจรัญแล้วอ่านความเห็นพนักงานสอบสวน

“เขารับว่าล็อก ทั้งรู้ว่ามีคนอยู่ เรื่องนี้หนักนะ”

“ดิฉันเห็นตรงกันค่ะ จึงต้องเก็บข้อเท็จจริงส่วนนั้นไว้ แต่ข้อกล่าวหาวางเพลิงยังอาศัยคำขู่กับไฟแช็ก รายงานต้นเพลิงก็ยังไม่ยืนยันห้องที่เริ่มไหม้”

วิชาญพลิกดูเลขหน้า “จะขออะไรเพิ่ม” เธอบอกเขาเรื่องแม่กุญแจสีเงินกับสีดำ และผลตรวจที่ยังไม่ระบุว่าลูกกุญแจในพวงของจรัญใช้กับของกลางได้หรือไม่ จากนั้นวางรายงานเพลิงไหม้ซึ่งแยกพื้นที่ห้องเก็บผ้ากับห้องชาร์จไว้ให้ดู วิชาญไม่ตอบรับในทันที “ถ้าตรวจแล้วแยกสองห้องนี้ไม่ได้ จะรอต่อไปเรื่อย ๆ หรือ”

“ไม่ค่ะ จะให้ผู้ตรวจระบุว่าทำอะไรได้แล้ว เหลืออะไรที่ยังตรวจได้ และข้อจำกัดอยู่ตรงไหน ดิฉันต้องรู้ขอบเขตนั้นก่อนสั่งคดี”

เขาคืนสำเนา “เขียนคำถามอย่างที่พูด อย่าเขียนแค่ให้ทำให้ชัด และตรวจนัดผู้ต้องหาด้วย” หลังวิชาญออกไป ชุติมานำ

ซองเอกสารเข้ามา รายงานระบบไฟฟ้ามาถึงแล้ว เธอลงเวลารับกับจำนวนหน้าต่อหน้าขนิษฐาและชี้ว่ามีคำว่า ‘ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2’ อยู่มุมล่าง รายงานกล่าวถึงชุดสายไฟบริเวณห้องชาร์จอุปกรณ์ ผู้จัดการโรงงาน ธีรวัฒน์ ประเสริฐกิจ มีชื่อในช่องรับทราบ และมีข้อความให้ทำงานต่อระหว่างรออนุมัติงบ

ขนิษฐาวางรายงานข้างแผนผัง ห้องชาร์จอยู่ติดห้องเก็บผ้าที่พนักงานสอบสวนเสนอว่าเป็นต้นเพลิง เธอไม่รู้ว่าเอกสารใหม่นี้จะช่วยหรือทำลายข้อกล่าวหา แต่รู้ว่าจะอ้างว่าได้อ่านสำนวนครบโดยละมันไว้ไม่ได้ ชุติมาชี้อีกช่องหนึ่ง “ใบนำส่งระบุว่าเป็นสำเนาที่บริษัทส่งให้ตำรวจ ต้นฉบับยังต้องขอตรวจค่ะ”

“ช่วยติดตามรายการเอกสารฉบับก่อนหน้านี้ด้วยค่ะ และประสานร้อยตำรวจเอกลิขิต เจ้าของสำนวน ว่าวันนี้มาคุยได้เมื่อไร”

“บ่ายสองเขาว่างค่ะ หนูสอบถามไว้เมื่อเช้าแล้ว”

ขนิษฐาหันไปหาเธอ ชุติมายกสมุดนัดขึ้นแทนคำอธิบาย

“ญาติที่โทรมา ชื่อพิกุล สุขใจค่ะ แม่กานดา ตอนนี้อยู่ข้างนอก เขาขอฝากรูปไว้”

ขนิษฐาลุกขึ้นไปที่ประตู พิกุลนั่งถือภาพลูกสาวแนบอก รองเท้าข้างหนึ่งมีดินติดจากทางเข้าซึ่งเพิ่งรดน้ำ เธอลุกทันทีที่เห็นคนสวมเสื้อสูทออกมา

“คุณจะฟ้องเขาใช่ไหม”

คำถามดังพอให้เจ้าหน้าที่อีกโต๊ะหยุดเขียน ขนิษฐาขยับเข้าไปใกล้เพื่อไม่ให้ต้องตอบข้ามห้อง

“ดิฉันเพิ่งรับสำนวนวันนี้ค่ะ กำลังตรวจคำให้การกับรายงานที่ส่งมา ขอให้ชุติมารับเรื่องและจัดเวลาคุยรายละเอียดให้ได้ไหมคะ”

พิกุลไม่ยื่นรูปทันที “เขารับแล้ว ลูกฉันตายไปแล้ว คุณยังต้องดูอะไรอีก” ขนิษฐาเห็นขอบภาพงออยู่ใต้นิ้วของเธอ จะพูดว่าเข้าใจทั้งหมดก็คงง่ายกว่า แต่เธอไม่รู้จักการรอลูกกลับบ้านของหญิงคนนี้

“ต้องดูว่าเขารับเรื่องไหนค่ะ และต้องตรวจเรื่องอื่นที่อาจทำให้ลูกคุณออกมาไม่ได้ด้วย”

“แปลว่ายังไม่มีคำตอบ”

“วันนี้ยังไม่มีคำสั่งค่ะ แต่เรารับช่องทางติดต่อไว้แล้ว และจะจัดเวลาบอกความคืบหน้าให้คุณทราบ”

พิกุลวางรูปบนโต๊ะชุติมา “อย่าเก็บจนลืมนะคะ” เมื่อกลับถึงห้อง ขนิษฐาวางสำเนาที่ต้องใช้คุยกับลิขิตเป็นชุดเดียวกัน เธอเกือบเขียนคำว่า ‘พยานไม่พอ’ ลงบนกระดาษปะหน้า ก่อนหยุดมือแล้วเขียนให้เจาะจงว่าพยานหลักฐานใดยังไม่รองรับข้อสรุปใด ในหน้าคำให้การ จรัญยังรับว่าล็อกประตูทั้งรู้ว่ามีคน

อยู่ คำรับนั้นจะถูกตรวจเช่นเดียวกับคำปฏิเสธของเขา ขนิษฐาเขียนเลขหน้าต่อท้ายทั้งสองส่วน ไม่ยอมให้ฝ่ายใดหยิบไปเพียงส่วนที่ตนต้องการ

ก่อนพักกลางวัน เธอให้ประสานพนักงานสอบสวนรักษาข้อมูลและของกลางที่ยังตรวจได้โดยเร่งด่วน พร้อมเตรียมหนังสือระบุประเด็นสอบสวนสำหรับวันถัดไป แล้วลงชื่อในบันทึกนัดพบเจ้าของสำนวน นี่เป็นลายมือชื่อแรกที่เธอให้กับคดีนี้ มันยังไม่ส่งจรัญขึ้นศาล แต่ทำให้เธอต้องรับผิดชอบต่อคำถามที่ขอให้คนอื่นกลับไปตอบ

บทที่ 2

ความเห็นควรสั่งฟ้อง

27 เมษายน 2571 ช่วงบ่าย — สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่

ร้อยตำรวจเอกลิขิต วัฒนชัย ไม่เคยชอบคำว่า ‘สำนวนยังไม่สมบูรณ์’ สำหรับเขา คำนี้มักปรากฏหลังจากตำรวจใช้เวลาหลายสัปดาห์รวบรวมพยานหลักฐาน สอบปากคำผู้เกี่ยวข้อง ตรวจสถานที่เกิดเหตุ และทำรายงานจนแทบไม่ได้กลับบ้าน แล้วใครบางคนก็เปิดสำนวนเพียงครึ่งชั่วโมง ก่อนบอกว่าต้องสอบสวนเพิ่มเติม เขาเคยเจออย่างนั้นมาแล้ว แต่วันนี้เขายังไม่รู้ว่าขนิษฐา ศิริธารา เป็นอัยการประเภทไหน ลิขิตอายุสามสิบห้าปี รับราชการตำรวจมาสิบสองปี

เขาไม่ได้เป็นคนทำงานชุ่ย ตรงกันข้าม หัวหน้ามักมอบสำนวนยากให้เขา เพราะเชื่อว่าเขาจัดการพยานและเอกสารได้เป็นระบบ คดีเพลิงไหม้โรงงานก็เช่นกัน ผู้บังคับบัญชาตั้งคณะพนักงานสอบสวนและให้เขาเป็นผู้รับผิดชอบสำนวนหลัก เขาทำงานติดต่อกันมาหลายสัปดาห์ สอบพยานยี่สิบสามปาก ประสานผู้เชี่ยวชาญหลายหน่วยงาน ตรวจกล้องวงจรปิด รวบรวมข้อมูลผู้เสียชีวิต และนำตัวผู้ต้องหาเข้าสู่กระบวนการตามกฎหมาย แต่สิ่งที่ทำให้คดีนี้ต่างจากคดีอื่น คือทุกครั้งที่เขาหลับตา เขายังเห็นภาพประตูเหล็กด้านหลังโรงงาน ประตูที่มีรอยทุบจากด้านใน และมีคนเสียชีวิตอยู่ไม่ไกลจากมัน

ลิขิตหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู 13.48 น. เขามาถึงก่อนเวลานัดสิบสองนาที เจ้าหน้าที่หน้าห้องแจ้งให้นั่งรอ เขานั่งลง วางกระเป๋าเอกสารบนตัก แล้วเปิดสมุดบันทึก บนหน้ากระดาษมีหัวข้อหนึ่งที่เขาเพิ่งเขียนระหว่างนั่งรอ

เหตุใดอัยการจึงเรียกพบ

เขาหวังว่าจะเป็นเพียงการสอบถามรายละเอียดบางส่วน ไม่ใช่คำสั่งให้กลับไปรื้อสำนวนใหม่ทั้งหมด

“ร้อยตำรวจเอกลิขิตคะ”

เจ้าหน้าที่เรียก เขาเงยหน้า

“คุณขนิษฐาเชิญค่ะ”

ลิขิตลุกขึ้น จัดเสื้อเครื่องแบบ แล้วเดินเข้าห้อง

ขนิษฐานั่งอยู่หลังโต๊ะ สำนวนเพลิงไหม้ทั้งห้าเล่มวางเรียงทางด้านซ้าย ตรงกลางเป็นสมุดบันทึกที่มีแผ่นกระดาษสีเหลืองคั่นไว้หลายหน้า ลิขิตยกมือไหว้

“สวัสดีครับอัยการ”

“สวัสดีค่ะ เชิญนั่งค่ะ”

เขานั่งลง ขนิษฐาเปิดแฟ้มเล่มแรก

“คุณเป็นพนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนตั้งแต่ต้นใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ”

“ได้เข้าตรวจสถานที่เกิดเหตุด้วยตัวเองหรือไม่”

“เข้าไปหลังเจ้าหน้าที่ดับเพลิงควบคุมสถานการณ์ได้แล้วครับ”

“และอยู่ในขั้นตอนเก็บพยานหลักฐาน?”

“ครับ”

“ดีค่ะ”

เธอหยิบภาพถ่ายขึ้นมา

“ฉันอยากเริ่มจากประตูด้านหลัง คุณพบแม่กุญแจหนึ่งดอกติดอยู่กับโซ่?”

“ใช่ครับ”

“สีอะไร”

“สีเงินครับ”

“มีสภาพอย่างไร”

“ได้รับความเสียหายจากความร้อน”

“แล้วผู้ต้องหาให้การว่าใช้แม่กุญแจสีดำ”

ขนิษฐามองเขา

“คุณได้ตรวจเรื่องนี้อย่างไรบ้าง”

ลิขิตเปิดสมุด

“ผมสอบผู้ต้องหาแล้วครับ เขายืนยันว่าเป็นคนล็อกประตู”

“ฉันเห็นคำให้การค่ะ”

“มีพยานคนงานยืนยันด้วยว่าประตูเปิดไม่ได้”

“ฉันเห็นเช่นกันค่ะ”

ขนิษฐาวางภาพลง

“แต่คำถามของฉันคือ แม่กุญแจสีเงินที่พบเป็นดอกเดียวกับที่จรัญใช้ล็อกหรือไม่”

ลิขิตนิ่งไป

“ตอนนี้ยังไม่มีหลักฐานยืนยันว่าเป็นคนละดอกครับ”

“และมีหลักฐานยืนยันว่าเป็นดอกเดียวกันหรือไม่”

“ยังไม่มีผลตรวจเฉพาะประเด็นนั้นครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเรายังตอบไม่ได้”

ลิขิตขยับตัว

“แต่ผู้ต้องหารับสารภาพว่าเป็นคนล็อกครับ”

“รับว่าเป็นคนล็อกจริงค่ะ”

เธอหยุด

“แต่ไม่ได้รับว่าเป็นคนใส่แม่กุญแจสีเงินที่พบหลังเกิดเหตุ”

ลิขิตมองอัยการหญิง

“คุณอัยการกำลังสงสัยว่ามีคนเปลี่ยนกุญแจ?”

“ฉันกำลังสงสัยว่าเราได้ตรวจข้อเท็จจริงเรื่องแม่กุญแจครบหรือยัง”

“ผมคิดว่าประเด็นสำคัญคือประตูถูกล็อก”

“ใช่ค่ะ”

ขนิษฐาตอบทันที

“ประตูถูกล็อกเป็นข้อเท็จจริงสำคัญมาก แต่ถ้ามีคนเปลี่ยนแม่กุญแจหลังจรัญล็อก เราต้องทราบ เพราะอาจมีผลต่อการพิจารณาว่าใครควบคุมการเปิดประตูในช่วงเกิดเหตุ”

ตำรวจเงียบไป เธอพูดต่อ

“และถ้าไม่มีใครเปลี่ยน เราก็ควรมีพยานหลักฐานรองรับข้อสรุปนั้น”

ลิขิตมองภาพถ่ายอีกครั้ง เขาเห็นประตูเหล็กบานเดิม โซ่เส้นเดิม แม่กุญแจดอกเดิม แต่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกว่าตัวเองอาจมองข้ามคำถามบางอย่างไป

“ผมจะตรวจเพิ่มเติมครับ”

“ต่อไปเป็นเรื่องจุดกำเนิดเพลิงไหม้”

ขนิษฐากล่าว ลิขิตนั่งตรงขึ้น เขาเตรียมคำตอบเรื่องนี้มาดี

“คุณสรุปในความเห็นท้ายสำนวนว่า ผู้ต้องหาอาจเป็นคนจุดเพลิงบริเวณห้องเก็บผ้า อาศัยหลักฐานอะไร”

“เขาเคยข่มขู่ผู้จัดการว่าจะเผาโรงงาน และคืนเกิดเหตุเขามีไฟแช็กอยู่ในความครอบครอง”

“มีพยานเห็นเขาจุดไฟไหม”

“ไม่มีครับ”

“มีภาพกล้องไหม”

“ไม่มีภาพขณะจุดไฟครับ”

“มีร่องรอยสารเร่งไฟไหม”

“ผลตรวจที่ได้รับยังไม่พบข้อบ่งชี้ชัดเจนครับ”

“แล้วรายงานผู้เชี่ยวชาญระบุว่าจุดเริ่มต้นของเพลิงอยู่ตรงไหน”

ลิขิตหยุด

“บริเวณหลังอาคารผลิตครับ”

“ห้องเก็บผ้าหรือห้องชาร์จอุปกรณ์”

“อยู่ติดกันครับ”

“แต่เป็นคนละห้อง”

ขนิษฐาเปิดภาพแผนผัง

“ฉันเห็นว่ารายงานยังไม่ยืนยันจุดกำเนิดแน่นอน แล้วในสำนวนมีรายงานตรวจระบบไฟฟ้าที่เพิ่งส่งมาเพิ่มเติมวันนี้”

“มีครับ”

“คุณเคยเห็นมาก่อนหรือไม่”

“เคยทราบว่ามีการแจ้งซ่อมครับ แต่เพิ่งได้รับเอกสารฉบับนี้ครบถ้วน”

ขนิษฐาเลื่อนรายงานมาให้

“เอกสาร บอกว่า ชุด สายไฟ บริเวณ ห้อง ชาร์จ อุปกรณ์ มีความร้อนผิดปกติ ก่อนเกิดเหตุประมาณสามสัปดาห์ ช่างเสนอให้หยุดใช้งานบางส่วน แต่มีข้อความให้ทำงานต่อและรออนุมัติงบ”

“ใช่ครับ”

ขนิษฐามองตำรวจ

“คุณได้สอบช่างที่แจ้งซ่อมหรือยัง”

“สอบแล้วครับ”

“เขาให้การอย่างไร”

ลิขิตเปิดสมุด

“ให้การว่าพบสายไฟชำรุดและเสนอให้เปลี่ยนครับ”

“แล้วได้เปลี่ยนหรือไม่”

“ผู้จัดการแจ้งว่ากำลังรออนุมัติ”

“คุณได้ตรวจว่ามีการซ่อมก่อนวันเกิดเหตุหรือไม่”

ลิขิตเงียบไป

“ยังไม่ได้รับเอกสารยืนยันการซ่อมครับ”

“แล้วได้สอบผู้ปฏิบัติงานในห้องชาร์จอุปกรณ์หรือไม่”

“สอบบางส่วนแล้วครับ”

“มีใครให้ข้อมูลว่าระบบไฟฟ้าผิดปกติคืนเกิดเหตุหรือไม่”

ลิขิตพลิกสมุด

“มีพนักงานหนึ่งคนบอกว่าเห็นไฟกะพริบก่อนเกิดเหตุ”

ขนิษฐาหยุด

“ใคร”

“เพียงดาวครับ”

เธอเปิดคำให้การเพียงดาวทันที อ่านหน้าแรก หน้าสอง หน้าสาม ไม่มีข้อความเรื่องไฟกะพริบ

“อยู่หน้าไหนคะ”

ลิขิตรับแฟ้มไปดู เขาพลิกอยู่หลายหน้า ก่อนขมวดคิ้ว

“ไม่มีในคำให้การชุดนี้ครับ”

ขนิษฐาเงียบ ตำรวจพูดต่อ

“เธอเล่าตอนผมคุยเบื้องต้นที่โรงพยาบาล”

“มีบันทึกไว้หรือไม่”

“ผมมีบันทึกย่อครับ”

“แต่ไม่ได้สอบรายละเอียดเพิ่มเติมในสำนวน?”

“ยังครับ”

“เรื่องนี้ควรตรวจค่ะ”

ลิขิตถอนหายใจ เธอพูดต่อ

“ฉันไม่ได้บอกว่าไฟเกิดจากไฟฟ้า และไม่ได้บอกว่าจรัญไม่ได้จุดไฟ แต่เมื่อมีข้อมูลทางเทคนิคที่อาจอธิบายสาเหตุเพลิงไหม้ได้ เราไม่ควรตัดมันออกเพียงเพราะมีผู้ต้องหาที่เคยพูดว่าจะเผาโรงงาน”

ลิขิตเงียบไป เขารู้สึกเหมือนอัยการกำลังบอกว่าเขายึดติดกับคำขู่ของจรัญมากเกินไป และส่วนหนึ่งของเขาไม่ชอบความรู้สึกนั้น

“คุณอัยการครับ ผมขอพูดตรง ๆ คดีนี้มีผู้เสียชีวิตหกคน ญาติผู้ตายรอความยุติธรรม ถ้าเราสอบสวนไปเรื่อย ๆ ทุกประเด็นสำนวนก็จะไม่จบ”

ขนิษฐามองเขา

“ฉันเห็นด้วยว่าเราไม่ควรตรวจทุกเรื่องโดยไม่มีขอบเขต”

ลิขิตหยุด เขาไม่ได้คาดว่าเธอจะตอบแบบนั้น

“แต่เรื่องจุดกำเนิดเพลิงไหม้ไม่ใช่รายละเอียดเล็กน้อยค่ะ”

ลิขิตมองเธอ

“แล้วถ้าเขาพูดจริงและทำจริง”

“ก็ต้องตรวจหลักฐานที่สนับสนุนให้ครบ”

“ถ้าเขาไม่ได้ทำ”

“ก็ไม่ควรเอาความผิดเรื่องนั้นไปใส่เขา”

คำตอบสั้น ไม่มีการขึ้นเสียง ไม่มีการตำหนิ แต่ลิขิตรู้สึกว่ามันหนักกว่าคำสอนยาว ๆ เขาก้มมองสมุด ก่อนตอบ

“ผมเข้าใจครับ”

ขนิษฐาปิดแฟ้มเล่มที่สอง

“ฉันอยากถามเรื่องผู้จัดการโรงงาน”

ลิขิตเงยหน้า

“ธีรวัฒน์?”

“ค่ะ”

“คุณสอบเขาในฐานะพยาน?”

“ใช่ครับ”

“แล้วเขารับว่าเป็นคนสั่งล็อกประตูหลังหรือไม่”

“เขาให้การว่าเป็นมาตรการรักษาความปลอดภัยของโรงงานครับ”

“ใครกำหนดมาตรการ”

“ตามคำให้การ เขาเป็นคนอนุมัติให้ฝ่ายรักษาความปลอดภัยดำเนินการ”

“มีคำสั่งเป็นหนังสือไหม”

“มีครับ”

ลิขิตเปิดแฟ้มเล่มที่สาม หยิบสำเนาประกาศบริษัทออกมา

มาตรการควบคุมการเข้าออกพื้นที่คลังสินค้า

ลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2571 ข้อความสำคัญระบุว่า

‘ให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยล็อกประตูด้านหลังหลังเวลา 21.00 น. และห้ามเปิดโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้จัดการเวร’

ขนิษฐาอ่านจนจบ

“ประตูนี้เป็นทางหนีไฟตามแบบอาคารหรือไม่”

ลิขิตนิ่ง

“จากแผนผังอาคารมีเครื่องหมายทางออกฉุกเฉินอยู่บริเวณนี้ครับ”

“แล้วบริษัทมีประกาศให้ล็อก มีหลักฐานว่ามีการประเมินความปลอดภัยก่อนออกประกาศหรือไม่”

“ยังไม่พบครับ”

“มีวิธีเปิดจากด้านในเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินหรือไม่”

“ประตูเป็นบานเหล็กครับ”

“ฉันหมายถึงระบบเปิดเพื่อหนีภัย”

ตำรวจหยุดคิด

“ไม่พบอุปกรณ์เปิดจากด้านในในสภาพหลังเกิดเหตุครับ”

“ต้องตรวจแบบอาคารและสภาพก่อนเกิดเหตุประกอบ”

เธออ่านประกาศอีกครั้ง

“ตามคำสั่ง จรัญไม่มีสิทธิเปิดประตูโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้จัดการเวร”

“ใช่ครับ”

“แล้วในคืนเกิดเหตุ ผู้จัดการเวรอยู่ที่ไหน”

ลิขิตมองสมุด

“ผู้จัดการเวรคืนนั้นคือคุณธีรวัฒน์ครับ เขาให้การว่าตอนที่จรัญโทรมา เขากลับถึงบ้านพักแล้ว”

“มีช่องทางติดต่อฉุกเฉินหรือไม่”

“มีโทรศัพท์”

“จรัญเคยโทรหาเขาหรือไม่”

“มีบันทึกโทรออกครับ”

“เวลาเท่าไร”

ลิขิตเปิดเอกสาร

“00.19 น.”

ขนิษฐาหยุด เหตุเพลิงไหม้เกิดประมาณเที่ยงคืนกว่า จรัญโทรหาผู้จัดการเวรเวลา 00.19 น.

“โทรติดไหม”

“ตามข้อมูลการใช้โทรศัพท์มีการเชื่อมต่อครับ”

“คุยนานเท่าไร”

“ประมาณสี่สิบกว่าวินาที”

“เนื้อหาการสนทนา?”

“ยังไม่มีข้อมูลยืนยันจากคู่สายทั้งสองฝ่ายตรงกันครับ”

“ผู้จัดการเวรให้การว่าอย่างไร”

“บอกว่าจรัญโทรมาแจ้งไฟไหม้”

“แล้วสั่งให้ทำอะไร”

ลิขิตเงียบไป

“เขาบอกว่าให้เรียกรถดับเพลิง”

“มีคำสั่งให้เปิดประตูหรือไม่”

“เขาให้การว่าจำไม่ได้”

“แล้วจรัญให้การว่าอย่างไร”

ลิขิตเปิดคำให้การ อ่าน ก่อนหยุด

“เขาบอกว่าขออนุญาตเปิดประตู”

“แล้วผู้จัดการตอบว่าอย่างไร”

ลิขิตอ่านข้อความต่อ สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย

“ให้รอก่อน”

ขนิษฐามองเขา

“รออะไร”

“ผู้จัดการจะโทรตรวจสอบกับฝ่ายคลังสินค้า”

“คุณได้สอบผู้จัดการเรื่องคำพูดนี้หรือไม่”

ตำรวจเงียบ

“ยังไม่ได้ถามตรงประเด็นครับ”

“ต้องถามค่ะ”

ลิขิตขมวดคิ้ว

“แต่จรัญเป็นคนล็อกประตู”

“ใช่ค่ะ”

“เขารู้ว่ามีคนอยู่ข้างใน”

“ใช่”

“แล้วทำไมจึงต้องไปถามผู้จัดการอีก”

ขนิษฐาตอบทันที

“เพราะคำสั่งให้ล็อกกับการลงมือคล้องกุญแจเป็นการกระทำของคนละคน”

ลิขิตนิ่ง

“และในช่วงเกิดเหตุ คนที่มีอำนาจอนุญาตให้เปิดอาจมีบทบาทสำคัญด้วย”

ตำรวจมองประกาศบริษัท เขาเคยอ่านมันหลายครั้ง แต่ทุกครั้งสนใจเพียงข้อความที่จรัญต้องล็อกประตู ไม่เคยหยุดตรงข้อห้ามเปิดโดยไม่ได้รับอนุญาต

“คุณอัยการกำลังมองว่าผู้จัดการมีความผิดด้วย?”

เขาถาม ขนิษฐาส่ายหน้า

“ฉันกำลังบอกว่าต้องตรวจบทบาทของเขา”

“แล้วถ้าเขาไม่ได้รู้ว่าจะเกิดไฟไหม้”

“ก็ต้องตรวจว่ามีหน้าที่อะไร ทราบความเสี่ยงใด และตัดสินใจอย่างไรเมื่อเกิดเหตุ”

ตำรวจเงยหน้า ขนิษฐาพูดต่อ

“จรัญอาจมีความผิดจากการล็อกประตู ผู้จัดการอาจมีความรับผิดจากคำสั่งหรือการตัดสินใจของตัวเอง และคนที่ทำให้เกิดเพลิงอาจเป็นคนละคนกัน”

ห้องเงียบลง ลิขิตรู้สึกเหมือนภาพคดีที่เขาสร้างขึ้นตลอดหนึ่งเดือนกำลังถูกแยกออกเป็นหลายส่วน ภาพเดิมเรียบง่าย ยามโกรธนายจ้าง ยามมีไฟแช็ก ยามล็อกประตู เกิดไฟไหม้ คนตาย ยามจึงเป็นคนผิด แต่เมื่อแยกแต่ละเหตุการณ์ออกจากกัน คดีไม่ได้เรียบง่ายเช่นนั้นอีกต่อไป เขายังไม่แน่ใจว่าควรรู้สึกโกรธหรือโล่งใจ

ลิขิตมองลายมือชื่อของตนที่ท้ายความเห็น เขาเป็นคนเรียงข้อเท็จจริงเหล่านี้เข้าด้วยกัน ไม่ได้มีใครบังคับมือ ถ้าต้องแยกมันออกอีกครั้ง เขาก็ต้องเป็นคนอธิบายว่าเหตุใดตอนแรกจึงวางไว้เช่นนั้น

“ผมขอให้คุณระบุด้วยว่าข้อไหนยังใช้ได้” เขาพูด “ถ้าส่งกลับมาเพียงว่ายังไม่ครบ คนทำงานกับผมจะคิดว่าเราต้องเริ่มใหม่หมด”

ขนิษฐาเลื่อนบัญชีพยานมาให้ “คำรับว่าล็อก คำให้การที่ว่าเขารู้ว่ามีคนอยู่ ข้อมูลคำขู่และไฟแช็กยังอยู่ทั้งหมดค่ะ ฉันจะไม่ขอให้คุณทำมันหายไป ขอให้ตรวจส่วนที่เชื่อมสิ่งเหล่านั้นกับการจุดไฟ และการเปิดทางออกไม่ได้” เธอเขียนหัวข้อข้างชื่อพยานแต่ละคน ลิขิตทักว่าการถามเรื่องเวลาที่เพียงดาวเห็นไฟต้องรอให้เธอพร้อม เขาเคยเห็นหญิงสาวหายใจถี่ระหว่างคุยที่โรงพยาบาล

ขนิษฐาหยุดปากกา “ถ้าอย่างนั้นบันทึกข้อจำกัดไว้และจัดเวลาที่เหมาะสม ใช้หลักฐานเวลาอื่นตรวจประกอบ ฉันไม่ต้องการคำตอบที่ได้เพราะเราถามซ้ำจนเธอยอมเลือกเวลาหนึ่งให้” ลิขิตจดข้อนี้เพิ่ม เขาไม่ได้ชอบการกลับไปถามเรื่องที่เคยผ่านแล้ว แต่เมื่อเห็นประเด็นเขียนอยู่ตรงหน้า ก็เริ่มแยกได้ว่างานไหนเป็นการทำซ้ำและงานไหนเขายังไม่เคยทำ

“ข้อมูลกล้องบางชุดผมสั่งให้สำรองไว้หลังเกิดเหตุ ส่วนที่ไม่ได้เก็บอาจไม่มีแล้ว”

“ขอให้ระบุอย่างนั้นตามจริงค่ะ รวมถึงว่าใครรับสำเนามาเมื่อไร อย่าส่งภาพที่คัดเลือกมาโดยไม่มีรายการชุดต้นทาง”

เขารับสำเนาหัวข้อสอบสวนจากเธอ ชุติมาเข้ามาตรวจจำนวนหน้าที่รับและหมายเลขติดต่อผู้ประสาน

เมื่อลิขิตลุกขึ้นเตรียมกลับ ขนิษฐาเรียกไว้

“ร้อยตำรวจเอกลิขิตคะ ที่โรงพยาบาล นอกจากไฟกะพริบแล้ว เพียงดาวเล่าอะไรอีก”

ลิขิตนิ่งคิด

“เธอบอกว่าเคยเห็นช่างเข้ามาตรวจห้องชาร์จอุปกรณ์”

“เมื่อไร”

“ก่อนเกิดเหตุหลายวัน”

“แล้ว?”

“เธอบอกว่าช่างติดกระดาษเตือนไว้”

ขนิษฐาหยุด

“กระดาษอะไร”

“น่าจะเป็นป้ายเตือนเรื่องไฟฟ้าครับ”

“คุณได้ตรวจหรือไม่ว่ามีป้ายนี้จริง”

ลิขิตเงียบ ก่อนตอบ

“ตอนตรวจสถานที่ ไม่พบกระดาษดังกล่าว”

“เพราะไฟไหม้?”

“เป็นไปได้ครับ”

“มีภาพถ่ายก่อนเกิดเหตุที่อาจเห็นป้ายไหม”

ตำรวจนิ่งคิด

“โรงงานมีการถ่ายภาพภายในเพื่อทำรายงานประจำเดือน”

ขนิษฐานั่งตัวตรง

“คุณได้รับภาพชุดนั้นแล้วหรือยัง”

“ยังครับ”

“ผู้ใดเก็บไว้”

“ฝ่ายธุรการบริษัท”

“แล้วมีการตรวจยึดหรือขอข้อมูลไว้หรือไม่”

ลิขิตส่ายหน้า

“ยังครับ”

ขนิษฐาวางปากกา

“เรื่องนี้ควรรีบตรวจ”

เธอมองตำรวจ

“ไม่ใช่เพราะภาพต้องพิสูจน์ว่าจรัญไม่ได้จุดไฟ แต่เพราะอาจช่วยยืนยันสภาพพื้นที่และคำเตือนก่อนเกิดเหตุ”

“ผมจะดำเนินการครับ”

หลังการนัดพบ — สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่

ขนิษฐาเริ่มร่างหนังสือตามประเด็นที่ตกลงกับพนักงานสอบสวน ขณะกำลังเขียน โทรศัพท์สำนักงานก็ดังขึ้น

“สวัสดีค่ะ”

เสียงชุติมาดังมา

“คุณขนิษฐาคะ”

“ว่าไง”

“มีคนโทรมาขอแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับโรงงาน”

“ใคร”

“เขาบอกว่าเป็นอดีตช่างซ่อมบำรุง”

ขนิษฐาหยุดปากกา

“ชื่ออะไร”

“อดุลย์ค่ะ”

“ติดต่อมาเรื่องไหน”

“เขาบอกว่ามีรายงานซ่อมที่ไม่อยู่ในสำนวน”

ขนิษฐานิ่ง

“เขาแจ้งรายละเอียดอะไรบ้าง”

“บอกว่าเคยเสนอให้หยุดใช้ห้องชาร์จอุปกรณ์ แต่มีคนสั่งให้แก้รายงาน”

เธอขมวดคิ้ว

“คุณได้บันทึกข้อมูลผู้ติดต่อไว้ไหม”

“ได้ชื่อและหมายเลขสำหรับประสานกลับค่ะ”

“ดีค่ะ”

“จะให้โอนสายไหม”

ขนิษฐาคิดครู่หนึ่ง ก่อนตอบ

“ขอให้บันทึกเรื่องที่เขาประสงค์แจ้ง แล้วประสานช่องทางให้ข้อมูลต่อพนักงานสอบสวนตามขั้นตอนค่ะ หากมีเอกสารต้องจัดการเรื่องที่มาและการรับมอบให้ถูกต้อง และแจ้งเขาว่าอย่าแก้ไขหรือทำลายเอกสารต้นฉบับที่อาจเกี่ยวข้อง”

ขนิษฐาวางสาย เธอไม่ได้รีบเชื่อว่าใครสั่งแก้รายงานจริง เพราะคนโทรมาอาจมีความขัดแย้งกับบริษัท อาจจำเหตุการณ์ผิด หรืออาจมีเอกสารสำคัญที่คนอื่นไม่เคยได้รับ เธอหยิบรายงานระบบไฟฟ้าอีกครั้ง คำว่าฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2 ที่ชุติมาชี้ไว้เมื่อเช้ายังอยู่มุมล่าง หลังฟังเรื่องอดุลย์ มันไม่ใช่รายละเอียดเล็กอีกต่อไป เธอเปิดบัญชีเอกสารแนบท้าย มีเฉพาะฉบับปรับปรุงครั้งที่สอง ไม่มีฉบับแรก แล้วเขียนเพิ่มในรายการสอบสวน

ขอตรวจรายงานฉบับก่อนการปรับปรุงและประวัติการแก้ไข รวมทั้งสอบผู้จัดทำเกี่ยวกับเหตุผลของการเปลี่ยนแปลง

ก่อนเลิกงาน ลิขิตได้รับโทรศัพท์จากเจ้าหน้าที่ฝ่ายตรวจพิสูจน์

“ผู้กองครับ”

“ว่าไง”

“ผมมีเรื่องของกลางประตูหลัง”

ลิขิตนั่งตัวตรง

“อะไร”

“แม่กุญแจสีเงินที่พบในที่เกิดเหตุ เราเพิ่งได้รับข้อมูลเพิ่มเติมจากบริษัทผู้ผลิต”

“แล้ว?”

“รุ่นของแม่กุญแจตรงกับรุ่นที่โรงงานเคยสั่งซื้อ”

“สั่งซื้อเมื่อไร”

เจ้าหน้าที่เงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนตอบ

“วันที่สิบสองมีนาคมครับ”

ลิขิตมองปฏิทิน วันที่สิบสองมีนาคม สองวันก่อนเกิดเหตุ

“โรงงานซื้อมาใหม่?”

“ตามใบสั่งซื้อที่ได้รับครับ”

“ใครเป็นผู้อนุมัติ”

“มีชื่อผู้จัดการโรงงาน”

ลิขิตหยุด

“ธีรวัฒน์?”

“ครับ”

“มีหลักฐานรับของไหม”

“กำลังตรวจครับ”

ลิขิตมองประตูเหล็กในภาพ ถ้าแม่กุญแจสีเงินถูกซื้อก่อนเกิดเหตุสองวัน ก็มีเหตุให้ตรวจว่าใครนำไปใช้ และใช้แทนดอกเดิมเมื่อใด ลิขิตขอเอกสารต้นทางกับรายละเอียดว่าบริษัทผู้ผลิตตอบข้อมูลจากสิ่งใด แล้วจดกำหนดที่เจ้าหน้าที่จะส่งผลมาให้ เขายังไม่โทรรายงานว่าเปลี่ยนตัวผู้ต้องสงสัยแล้ว เพราะของที่สั่งซื้ออาจไม่ได้ถูกนำไปใช้ในจุดเดียวกัน

ก่อนกลับ เขาเปิดสมุดหน้าใหม่ เขียนว่า “ทบทวนความเห็นเดิม” แล้วแนบรายการประเด็นที่ต้องตรวจไว้ใต้ชื่อของตัวเอง ชยุตยืนรอรับแฟ้มอยู่ข้างโต๊ะ

“ดาบ พรุ่งนี้ขอใบรับของกับทะเบียนเบิกมาด้วย ใครรับของแล้วใครเอาไปใช้ เราต้องแยกให้ได้”

“จะเอาคำให้การเดิมให้พยานดูไหมครับ”

ลิขิตคิดก่อนตอบ “ให้เขาเล่าของเขาก่อน แล้วค่อยถามจุดที่ไม่ตรงกัน ผมไม่อยากได้คำตอบที่ตรงกับแฟ้มเพราะเราอ่านให้ฟัง” เขาปิดสมุด แต่ไม่ได้เก็บหน้าที่ลงความเห็นควรสั่งฟ้องหลบไว้ มันยังอยู่บนโต๊ะเพื่อให้เขาเห็นว่าข้อสรุปที่ต้องตรวจใหม่มีลายมือชื่อของใครกำกับอยู่

บทที่ 3

กุญแจดอกสุดท้าย

28 เมษายน 2571 — สถานีตำรวจภูธรสารภี

บนโต๊ะทำงานของเขามีกระดาษสามแผ่น แผ่นแรกเป็นใบสั่งซื้อแม่กุญแจ แผ่นที่สองเป็นใบรับสินค้า แผ่นที่สามเป็นภาพถ่ายประตูด้านหลังโรงงานหลังเกิดเพลิงไหม้ แม่กุญแจในภาพเป็นโลหะสีเงิน ขนาดประมาณฝ่ามือ มีรอยดำจากความร้อน และมีโซ่เหล็กคล้องผ่านห่วงประตู ลิขิตเคยมองภาพนี้มาแล้วอย่างน้อยยี่สิบครั้ง ทุกครั้งเขามองมันในฐานะหลักฐานว่าประตูถูกล็อก แต่วันนี้เขากำลังมองมันในฐานะสิ่งของที่ต้องมีคนซื้อ มีคนรับ และมีคนนำไปใช้งาน

ใบสั่งซื้อลงวันที่ 12 มีนาคม 2571 สองวันก่อนเกิดเหตุ ผู้ขอซื้อระบุว่าเป็นฝ่ายคลังสินค้า ผู้อนุมัติคือ

นายธีรวัฒน์ ประเสริฐกิจ

ผู้จัดการโรงงาน ลิขิตอ่านรายการสินค้า

‘แม่กุญแจเหล็กชุบ จำนวน 3 ดอก’

ไม่ใช่หนึ่งดอก สามดอก เขาหยุด ก่อนหยิบใบรับสินค้าขึ้นมา มีลายมือชื่อผู้รับ

นางสาวจันทร์เพ็ญ สุขสวัสดิ์

ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการคลังสินค้า ลิขิตค้นชื่อในบัญชีพยาน ไม่พบ เขาอ่านซ้ำอีกครั้ง หญิงคนนี้ไม่ได้อยู่ในพยานยี่สิบสามปากที่สอบไปแล้ว ทั้งที่เป็นคนลงชื่อรับกุญแจชุดใหม่ก่อนเกิดเพลิงไหม้ ลิขิตถอนหายใจ เขาไม่ได้โกรธใคร เพราะคนที่ควรสังเกตเห็นเรื่องนี้ก่อนคนอื่นก็คือตัวเขาเอง เสียงเคาะประตูดังขึ้น

“ผู้กองครับ”

ดาบตำรวจชยุตเดินเข้ามา

“ว่าไง”

“ได้เอกสารเพิ่มเติมจากบริษัทแล้วครับ”

“เรื่องกุญแจ?”

“ครับ”

ชยุตยื่นซองสีน้ำตาล ลิขิตเปิด ภายในเป็นสำเนาทะเบียนเบิกจ่ายอุปกรณ์ รายการวันที่ 12 มีนาคม แม่กุญแจสามดอก หมายเลขชุดสินค้าเดียวกัน แต่ช่องผู้เบิกไปใช้งานมีเพียงหนึ่งรายการ

นายสมภพ เรืองเดช

หัวหน้าคลังสินค้า ลิขิตเงยหน้า

“แล้วอีกสองดอก”

ชยุตส่ายหน้า

“ไม่พบรายการเบิกครับ”

“เก็บไว้ที่ไหน”

“เจ้าหน้าที่ธุรการบอกว่าเก็บในตู้พัสดุ”

“ตรวจแล้ว?”

“ฝ่ายบริษัทแจ้งว่ายังหาไม่พบ”

ลิขิตวางกระดาษ

“หาไม่พบทั้งสองดอก?”

“ครับ”

เขานิ่งไปครู่หนึ่ง

“แล้วสมภพอยู่ไหน”

“ยังทำงานที่โรงงานครับ แต่ถูกย้ายไปช่วยงานเอกสารชั่วคราว”

“นัดให้ข้อมูลเพิ่มเติมวันนี้”

ชยุตกำลังจะเดินออก ลิขิตเรียกไว้

“ดาบ จันทร์เพ็ญด้วย”

“คนรับสินค้า?”

“ใช่”

“จะสอบเรื่องอะไรครับ”

ลิขิตมองภาพประตู

“ผมอยากรู้ว่าของสามชิ้นไปอยู่ที่ไหนบ้าง”

ก่อนเดินออก ลิขิตกลับไปอ่านใบรับสินค้า เขาเขียนคำถามลงในสมุด

‘ใครรับกุญแจสามดอก’

‘ใครเบิกไปใช้งาน’

‘ใครนำไปติดตั้ง’

‘ดอกใดถูกตรวจยึดจากที่เกิดเหตุ’

‘อีกสองดอกอยู่ที่ไหน’

เขาหยุดปากกา ถ้าแม่กุญแจที่พบไม่ใช่ดอกที่จรัญใช้จริง ก็ต้องมีคำอธิบาย และคำอธิบายนั้นอาจเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนคนงานหกคนจะเสียชีวิต

ห้องสอบสวน

จันทร์เพ็ญ สุขสวัสดิ์ อายุสี่สิบเอ็ดปี เธอสวมเสื้อโปโลสีเทา มีบัตรพนักงานห้อยอยู่ที่คอ และถือกระเป๋าผ้าสีกรมท่า เมื่อเห็นลิขิต เธอยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะผู้กอง”

“สวัสดีครับ เชิญนั่ง”

เธอนั่งลง ลิขิตเริ่มจากตรวจข้อมูลส่วนบุคคลและอธิบายเหตุที่เรียกมาให้ข้อมูล จันทร์เพ็ญพยักหน้ารับ

“คุณเป็นคนลงชื่อรับแม่กุญแจสามดอกเมื่อวันที่สิบสอง มีนาคมใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ”

“รับจากใคร”

“พนักงานส่งสินค้าของร้านวัสดุค่ะ”

“เป็นแม่กุญแจลักษณะไหน”

“สีเงินค่ะ”

“สามดอกเหมือนกันหมดไหม”

“รุ่นเดียวกันค่ะ”

“แล้วคุณเก็บไว้ที่ไหน”

“ตู้พัสดุฝ่ายคลังสินค้า”

“ใครเปิดตู้ได้”

“ดิฉันกับหัวหน้าคลังค่ะ”

“นายสมภพ?”

“ใช่ค่ะ”

“มีคนอื่นถือกุญแจตู้ไหม”

จันทร์เพ็ญนิ่งคิด

“ผู้จัดการโรงงานมีสำรองอยู่ค่ะ”

“ธีรวัฒน์?”

“ค่ะ”

ลิขิตจด

“หลังรับแม่กุญแจ คุณทำอะไรต่อ”

“ลงทะเบียนรับ แล้วแจ้งหัวหน้าคลังว่าของมาแล้ว”

“มีคนมาเบิก?”

“คุณสมภพค่ะ”

“เบิกกี่ดอก”

“หนึ่งดอก”

“ใช้ทำอะไร”

จันทร์เพ็ญมองเขา

“ล็อกประตูหลังค่ะ”

ลิขิตหยุดปากกา

“ประตูที่เกิดเหตุ?”

“ค่ะ”

“คุณทราบได้อย่างไร”

“คุณสมภพบอกเอง”

“คุณเห็นเขานำไปติดตั้งหรือไม่”

“ไม่เห็นค่ะ”

“แล้วอีกสองดอก”

“เก็บไว้ในตู้”

“ยังอยู่หรือไม่”

เธอเงียบ

“ตอนนี้ไม่พบค่ะ”

เธอเปิดตู้ตรวจครั้งสุดท้ายหลังเกิดเหตุ ก่อนหน้านั้นไม่ได้เปิดทุกวัน และไม่มีบันทึกตรวจนับ ลิขิตจดแล้วถามอีกเรื่อง

“ทำไมบริษัทต้องซื้อแม่กุญแจใหม่ ทั้งที่มีแม่กุญแจประตูเดิมอยู่แล้ว”

จันทร์เพ็ญหยุด ก่อนตอบ

“หัวหน้าคลังบอกว่าแม่กุญแจเดิมไม่ปลอดภัย”

“ไม่ปลอดภัยอย่างไร”

“มีคนทำกุญแจสำรองไว้หลายดอก”

“ใครเป็นคนบอก”

“คุณสมภพค่ะ”

“แล้วใครอนุมัติให้เปลี่ยน”

“คุณธีรวัฒน์”

ลิขิตมองเอกสาร

“เปลี่ยนเมื่อไร”

จันทร์เพ็ญเงียบ

“ไม่ทราบค่ะ”

“ก่อนเกิดเหตุ คุณผ่านประตูหลังครั้งสุดท้ายเมื่อไร”

“วันที่สิบสองตอนเย็นค่ะ”

“ตอนนั้นเห็นแม่กุญแจสีอะไร”

เธอขมวดคิ้ว

“ไม่ทันสังเกตค่ะ”

“แล้วคืนเกิดเหตุคุณทำงานไหม”

“กลับตั้งแต่หกโมงเย็นค่ะ”

“มีใครอยู่ทำงานหลังคุณกลับ”

“ฝ่ายคลังยังมีคนอยู่”

“ใคร”

เธอนิ่งคิด

“คุณสมภพ แล้วก็พนักงานอีกสองสามคน”

“ธีรวัฒน์อยู่ไหม”

“ตอนดิฉันกลับ เขายังอยู่ค่ะ”

ลิขิตจด

“คุณมีหลักฐานเวลาเข้าออกงานไหม”

“บริษัทมีระบบสแกนนิ้วค่ะ” จันทร์เพ็ญมองเขา “ผู้กองคะ เรื่องกุญแจเกี่ยวกับคนตายใช่ไหม”

ลิขิตไม่ได้ตอบทันที

“เกี่ยวกับการตรวจว่าเกิดอะไรขึ้นที่ประตูครับ”

เธอก้มหน้า “ดิฉันเป็นคนรับกุญแจ จะมีความผิดไหมคะ”

“การรับสินค้าตามหน้าที่เพียงอย่างเดียว ยังไม่ได้ทำให้สรุปว่าคุณมีความผิดครับ”

จันทร์เพ็ญพยักหน้า เธอเม้มปาก ก่อนพูดอีกครั้ง

“มีเรื่องหนึ่งค่ะ”

ลิขิตเงยหน้า

“อะไร”

“วันที่รับกุญแจ คุณสมภพบอกว่าให้ดิฉันทำใบเบิกย้อนหลัง”

“ย้อนหลัง?”

“ค่ะ”

“ทำไม”

“เขาบอกว่าผู้จัดการสั่งให้เตรียมเอกสารไว้ก่อน”

ลิขิตหยุดปากกา

“คุณทำไหม”

“ทำค่ะ”

“วันที่ในใบเบิกเป็นวันที่สิบสอง?”

“ค่ะ”

“แล้วคุณสมภพมาเบิกจริงเมื่อไร”

จันทร์เพ็ญก้มหน้า

“เช้าวันที่สิบสาม”

ห้องเงียบลง ลิขิตมองใบเบิก วันที่สิบสองมีนาคม แต่ผู้รับสินค้าเพิ่งมารับจริงในเช้าวันที่สิบสาม วันก่อนเกิดเหตุ

“คุณแน่ใจ?”

“ค่ะ”

“จำได้อย่างไร”

“วันนั้นดิฉันไปทำงานสายเพราะรถเสียค่ะ พอมาถึงคุณสมภพก็เรียกให้เอากุญแจออกมา”

“ประมาณกี่โมง”

“เก้าโมงกว่า”

“มีหลักฐานเรื่องเวลาเข้างานไหม”

“มีค่ะ”

“แล้วคุณสมภพรับไปกี่ดอก”

“หนึ่งดอก”

“คุณเห็นว่าดอกที่เหลือยังอยู่ในตู้ไหม”

“เห็นค่ะ”

“หลังจากนั้นใครเปิดตู้อีก”

เธอส่ายหน้า

“ไม่ทราบ”

ลิขิตจดคำตอบ ตอนนี้เขารู้แล้วว่าทะเบียนเบิกอุปกรณ์อาจไม่ได้แสดงวันรับของจริง และเวลาที่แม่กุญแจถูกนำไปใช้ยังไม่ชัด ความแตกต่างเพียงหนึ่งวันอาจไม่มีผลอะไรเลย หรืออาจ

สำคัญมาก เพราะแม่กุญแจดอกนั้นถูกนำไปใช้ในคืนที่คนงานหกคนไม่สามารถเปิดประตูหนีไฟได้

ร้านอาหารริมถนนใกล้โรงงาน

สมภพ เรืองเดช นั่งรออยู่ก่อนแล้ว ชายวัยสี่สิบแปดปีสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้า กางเกงสีดำ มือถือโทรศัพท์สองเครื่องวางบนโต๊ะ เมื่อลิขิตเดินเข้ามา เขารีบลุกขึ้น

“ผู้กอง”

“สวัสดีครับ”

“มีอะไรเพิ่มเติมเหรอครับ”

“ผมอยากถามเรื่องแม่กุญแจที่คุณเบิกจากฝ่ายธุรการ”

สมภพหยุด

“เรื่องนี้อีกแล้ว?”

“คุณเคยให้ข้อมูลเรื่องนี้ไว้ด้วยหรือครับ”

“ผมเคยคุยกับตำรวจที่โรงงาน”

“มีบันทึกหรือไม่”

“ไม่ทราบครับ”

“วันนี้ผมขอเริ่มจากข้อเท็จจริงที่คุณทราบ แล้วจะดำเนินการให้ข้อมูลอย่างเป็นทางการตามขั้นตอน”

สมภพนั่งลง

“คุณเบิกแม่กุญแจใหม่กี่ดอก”

“หนึ่ง”

“เมื่อไร”

“วันที่สิบสองมีนาคม”

ลิขิตไม่รีบตอบ

“ช่วงเวลาไหน”

สมภพมองเพดาน

“ประมาณบ่าย”

“คุณแน่ใจ?”

“ครับ”

“จันทร์เพ็ญบอกว่าเธอส่งให้คุณเช้าวันที่สิบสาม”

สมภพนิ่ง

“เธอจำผิด”

“คุณมีหลักฐานยืนยันเวลารับของไหม”

“มีใบเบิก”

“ใบเบิกลงวันที่สิบสอง แต่จันทร์เพ็ญบอกว่าเตรียมไว้ก่อน”

สมภพเริ่มขมวดคิ้ว

“ผมไม่รู้ว่าเธอพูดอะไร”

“ผมจึงอยากฟังจากคุณ”

ชายตรงหน้าถอนหายใจ

“ผมจำวันไม่แม่นแล้ว”

“เมื่อครู่คุณบอกว่าแน่ใจ”

สมภพเงียบ ก่อนตอบ

“อาจเป็นวันที่สิบสามก็ได้”

ลิขิตจด

“หลังได้แม่กุญแจ คุณทำอะไร”

“เอาไปเก็บ”

“ที่ไหน”

“ห้องคลัง”

“ได้ติดตั้งที่ประตูหลังหรือไม่”

“ไม่ได้ติดตั้งเอง”

ลิขิตหยุดปากกา

“ใครติดตั้ง”

สมภพไม่ตอบ

“คุณสมภพ ใครติดตั้ง”

ชายวัยกลางคนมองโทรศัพท์บนโต๊ะ ก่อนพูด

“ลุงรัญ”

ลิขิตนิ่ง

“จรัญ?”

“ครับ”

“คุณเห็นเขาติดตั้งเองไหม”

“ไม่เห็น”

“แล้วทำไมบอกว่าเขาติดตั้ง”

“เพราะผมให้เขาเอาไป”

ลิขิตนั่งตรงขึ้น

“คุณเป็นคนส่งแม่กุญแจสีเงินให้จรัญ?”

สมภพพยักหน้า

“เมื่อไร”

“คืนวันที่สิบสาม”

“เวลา?”

“ประมาณสองทุ่มกว่า”

ลิขิตมองเขา

“ก่อนจรัญล็อกประตูตามคำให้การของเขา?”

“ครับ”

“คุณส่งด้วยตัวเอง?”

“ฝากคนไปให้”

ลิขิตหยุด

“ใคร”

สมภพเม้มปาก

“พนักงานคลัง”

“ชื่ออะไร”

เขาเงียบ

“คุณจำชื่อไม่ได้?”

“จำได้”

“ใครครับ”

สมภพถอนหายใจ

“วรพล”

ลิขิตจด

“วรพลทำงานตำแหน่งอะไร”

“เจ้าหน้าที่ควบคุมสินค้า”

“อยู่กะกลางคืน?”

“ใช่”

“ตอนเกิดไฟไหม้ เขาอยู่ที่ไหน”

สมภพนิ่ง ก่อนตอบ

“เขาไม่อยู่”

“หมายความว่าอย่างไร”

“เขาออกไปก่อน”

“ออกเวลาไหน”

“ผมไม่รู้”

“มีบันทึกเข้าออกงานไหม”

“มี”

“ต้องตรวจ”

สมภพยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม แต่ลิขิตสังเกตว่ามือเขาสั่นเล็กน้อย

“คุณสมภพ แม่กุญแจอีกสองดอกอยู่ที่ไหน”

“ในตู้พัสดุ”

“ตอนนี้หาไม่พบ”

สมภพวางแก้วแรงเกินไปเล็กน้อย

“ผมไม่ทราบ”

“ใครถือกุญแจตู้”

“ผม จันทร์เพ็ญ แล้วก็ผู้จัดการ”

“มีคนอื่นหรือไม่”

“ไม่”

“แล้วคุณเป็นคนเอาแม่กุญแจสองดอกที่เหลือออกไปหรือไม่”

“ไม่”

“ผมจะตรวจจากข้อมูลที่มี”

สมภพมองตำรวจ

“ผู้กอง ทำไมต้องถามละเอียดขนาดนี้”

“เพราะผมต้องทราบว่าแม่กุญแจที่ตรวจยึดจากประตูหลังถูกนำไปติดตั้งโดยใคร และเวลาใด”

สมภพเงียบ

“แล้วมีใครเปิดหรือเปลี่ยนหลังจากนั้นหรือไม่”

ชายวัยกลางคนก้มหน้า ก่อนพูดเบา ๆ

“ผมไม่คิดว่าเรื่องกุญแจจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้”

ลิขิตมองเขา

“มีคนเสียชีวิตหกคนครับ”

ชายตรงหน้าหลบตา ลิขิตรอ ก่อนสมภพจะพูด

“ผู้กอง... ผมมีเรื่องที่ต้องบอก”

สมภพมองรอบร้าน แล้วกล่าว

“มีคนสั่งให้เปลี่ยนแม่กุญแจใหม่ทั้งหมด”

ลิขิตหยุด

“ใคร”

“ผู้จัดการ”

“ธีรวัฒน์?”

“ครับ”

“สั่งเมื่อไร”

“วันที่สิบสาม”

“สั่งว่าอย่างไร”

สมภพสูดลมหายใจ

“ให้เอาดอกเก่าออก แล้วใช้ดอกใหม่แทน”

“เพราะอะไร”

“เขาบอกว่ากลัวของหาย”

“แล้วคุณทำตามหรือไม่”

สมภพเงียบ

“ผมฝากวรพลเอาไปให้ยาม”

“แล้วติดตั้งสำเร็จไหม”

ชายตรงหน้าส่ายหน้า

“ผมไม่รู้”

ลิขิตมองเขา

“คุณสมภพ คุณรู้ไหมว่าการไม่ทราบกับการไม่อยากบอกต่างกัน”

สมภพเงยหน้า

“ผมต้องการให้คุณเล่าตามที่เกิดขึ้นจริง”

ชายคนนั้นกำมือ ก่อนตอบ

“ผมรู้ว่ามีการเปลี่ยนกุญแจจริง”

ลิขิตนิ่ง

“รู้จากอะไร”

“ผมเห็นดอกเก่าถูกนำกลับมาที่คลัง”

“เมื่อไร”

“เกือบเที่ยงคืน”

“คืนเกิดเหตุ?”

“ครับ”

ความเงียบเข้าปกคลุมโต๊ะ

“ใครนำกลับมา”

ลิขิตถาม สมภพก้มหน้า

“วรพล”

“แล้วดอกใหม่ใครเอาไปคล้อง”

“ผมไม่เห็น”

“คุณเห็นดอกเก่าจริง?”

“เห็น”

“สีอะไร”

“ดำ”

ลิขิตรู้สึกหัวใจเต้นแรงขึ้น แม่กุญแจสีดำ ตรงกับสิ่งที่จรัญเคยให้การ แต่ยังไม่ใช่หลักฐานยืนยันว่าคนที่นำดอกดำกลับมาเป็นคนเปลี่ยนเอง

“ดอกเก่าอยู่ที่ไหน”

ลิขิตถาม สมภพนิ่งไปนาน

“ผมเก็บไว้”

“ที่ไหน”

“ลิ้นชักในห้องทำงาน”

“ยังอยู่หรือไม่”

สมภพส่ายหน้า

“ไม่อยู่แล้ว”

“หายเมื่อไร”

“หลังไฟไหม้”

“คุณแจ้งตำรวจหรือไม่”

“ไม่”

“ทำไม”

สมภพมองเขา ริมฝีปากสั่น

“เพราะผมกลัว”

“คุณสมภพ เรื่องนี้ต้องสอบสวนอย่างเป็นทางการ ระหว่างนี้อย่าไปติดต่อพยานคนอื่นเพื่อปรับคำเล่าให้ตรงกัน และถ้ามีเอกสารหรือข้อความเกี่ยวกับคำสั่งเปลี่ยนแม่กุญแจ ขอให้เก็บไว้ในสภาพเดิม”

สมภพพยักหน้า ก่อนพูดเบามาก

“ผู้กอง ผมไม่ได้อยากให้ใครตาย”

ลิขิตมองเขา “ผมยังไม่ได้ถามว่าคุณอยากให้ใครตายหรือไม่ ผมกำลังถามว่าคุณทำอะไรจริง”

ห้องพักเจ้าหน้าที่โรงงาน

วรพล พูลสวัสดิ์ อายุสามสิบสองปี นั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติก เขาเพิ่งกลับจากงานส่งของ เสื้อทำงานยังมีฝุ่นติดอยู่ ชยุตนั่งตรงข้าม เขาได้รับมอบให้สอบถามข้อเท็จจริงเบื้องต้นก่อนพนักงานสอบสวนบันทึกคำให้การอย่างเป็นทางการ

“คุณวรพล เราต้องการสอบถามเรื่องกุญแจประตูหลัง”

วรพลขมวดคิ้ว

“ผมไม่ได้ทำอะไรครับ”

“ผมยังไม่ได้กล่าวหาคุณ”

“แต่ผมรู้ว่าทุกคนกำลังโทษลุงรัญ”

“เรื่องนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ต้องตรวจ”

วรพลก้มหน้า

“คุณสมภพบอกว่าให้คุณนำแม่กุญแจสีเงินไปส่งจรัญ”

ชายตรงหน้าชะงัก

“ใครบอกครับ”

“คุณสมภพ”

“เขาพูดอย่างนั้น?”

“ใช่”

วรพลหัวเราะสั้น ๆ ไม่มีความขบขันอยู่ในเสียง

“เขาโยนให้ผมแล้วสินะ”

ชยุตนิ่ง

“หมายความว่าอย่างไร”

วรพลมองประตูห้องพัก ก่อนหันกลับมา

“ผมเอากุญแจไปจริง”

“กี่ดอก”

“หนึ่ง”

“สีอะไร”

“เงิน”

“เอาไปให้จรัญ?”

“ไม่ครับ”

ชยุตหยุดปากกา

“แล้วเอาไปให้ใคร”

วรพลกลืนน้ำลาย

“คุณธีรวัฒน์”

“ผู้จัดการโรงงาน?”

“ครับ”

“เมื่อไร”

“ประมาณสองทุ่มครึ่ง”

“ที่ไหน”

“ห้องทำงานผู้จัดการ”

“มีใครอยู่ด้วยไหม”

“คุณสมภพ”

ชยุตจด

“แล้วเกิดอะไรขึ้น”

“ผู้จัดการบอกว่าให้ผมกลับไปทำงานต่อ”

“คุณเห็นเขานำกุญแจไปไหนไหม”

“ไม่เห็น”

“แล้วเรื่องแม่กุญแจสีดำที่คุณสมภพบอกว่าคุณนำกลับมาที่คลัง”

วรพลหยุด ก่อนส่ายหน้า

“ผมไม่ได้เอากลับ”

“แน่ใจ?”

“ครับ”

“แล้วคุณทราบไหมว่าใครเอากลับ”

ชายตรงหน้าเงียบไปนาน

“ผมเห็นลุงรัญถอดดอกดำออก”

ชยุตนั่งตัวตรง

“เมื่อไร”

“ก่อนเปลี่ยนกะ”

“ประมาณกี่โมง”

“สองทุ่มกว่า”

“แล้วจรัญทำอะไร”

“เอาแม่กุญแจดำใส่กระเป๋า”

“คุณเห็นเขานำไปเก็บที่ไหน”

“ไม่เห็น”

“แล้วทำไมสมภพบอกว่ามีกุญแจดำกลับมาที่คลัง”

วรพลส่ายหน้า

“ผมไม่รู้”

“เรื่องนี้ต้องตรวจ”

ชายตรงหน้าเงียบ ก่อนพูด

“ผมมีเรื่องอยากบอก ก่อนเกิดไฟไหม้ คุณธีรวัฒน์เคยสั่งให้ผมตรวจทางเข้าห้องชาร์จอุปกรณ์”

ชยุตหยุด

“ตรวจอะไร”

“ระบบล็อกประตู”

“ประตูไหน”

“ประตูเล็กข้างห้องชาร์จ”

“เป็นประตูเดียวกับทางหนีไฟหลังอาคารหรือไม่”

“ไม่ครับ คนละประตู”

“แล้วทำไมต้องตรวจ”

วรพลก้มหน้า

“เพราะเขาบอกว่าจะมีคนเข้าไปทำงานกลางคืน”

“ใคร”

“ผมไม่รู้”

“วันไหน”

“คืนเกิดเหตุ”

ชยุตนิ่ง

“คุณธีรวัฒน์สั่งให้ตรวจประตูห้องชาร์จในคืนเกิดเหตุ?”

“ครับ”

“มีใบงานไหม”

“มีครับ”

“คุณยังเก็บไว้หรือไม่”

“ผมถ่ายรูปไว้”

ชยุตมองเขา

“ทำไมถ่ายไว้”

วรพลหัวเราะแห้ง ๆ

“เพราะผมกลัวเขาบอกทีหลังว่าไม่ได้สั่ง”

สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่

เมื่อหนังสือสอบสวนเพิ่มเติมชุดแรกลงนามและส่งออกในวันที่ยี่สิบแปดเมษายน ชุติมาขีดวันที่ในทะเบียนรับส่ง แล้วส่งสำเนาที่มีเลขหนังสือคืนให้ขนิษฐา เธอแนบรายการที่ตำรวจประสานรับทราบไว้เมื่อวานมาด้วย แยกเอกสารที่ขอเพิ่มออกจากรายการซึ่งเพียงรอผลตรวจ

“ญาติสามครอบครัวขอพบค่ะ พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ แต่เขาลางานวันธรรมดาไม่ได้ครบ หนูประสานห้องรับรองกับเจ้าหน้าที่ที่จะอยู่แล้ว”

ขนิษฐาเปิดสมุดนัด “นัดเที่ยงครึ่งได้ค่ะ ขอชื่อกับเรื่องที่อยากแจ้งไว้ก่อน จะได้ไม่ให้เขาเล่าทุกอย่างซ้ำตรงหน้าห้อง” เธอเขียนชื่อกานดา ศุภณัฐ และอาคมไว้ข้างนัด ชุติมาบอกว่ามีครอบครัวนำเอกสารมาเพิ่ม จึงเตรียมใบรับรายการไว้

ตอนบ่าย ลิขิต ส่ง ข้อมูล ความคืบหน้า มา ว่า คำ เล่าเรื่อง แม่กุญแจขัดกันสามทาง ขนิษฐาเปิดดูตารางที่ตำรวจทำ เห็นช่องคำเล่าของจันทร์เพ็ญอยู่คนละช่องกับวันในใบเบิก จึงไม่ต้องขอให้เขากลับไปแยกใหม่ แต่มีบรรทัดหนึ่งเขาเขียนว่าเพียงดาวออกจากหน้าต่างเวลา 00.17 น. เธอโทรกลับเพื่อถามที่มา

“เวลา นั้น มาจาก บันทึก แจ้งเหตุ ครับ ยัง ไม่ ใช่ เวลา ออกหน้าต่างที่ยืนยันได้”

“ถ้าอย่างนั้นแก้ช่องให้ตรงด้วยนะคะ ฉันกำลังเทียบกับสายที่จรัญโทรเวลา 00.19 น. ถ้าเราใส่เวลาแทนพยานเอง ลำดับการเปิดประตูจะคลาดไปทั้งหมด”

ปลายสายเงียบสั้น ๆ แล้วมีเสียงปากกากระทบโต๊ะ ลิขิตบอกว่าจะทำบันทึกแก้พร้อมระบุแหล่งเวลาทุกช่อง

ห้องเก็บของกลาง สถานีตำรวจภูธรสารภี

ลิขิตยืนมองแม่กุญแจสีเงินผ่านซองบรรจุของกลาง มันได้รับความเสียหายจากไฟ โลหะบางส่วนเปลี่ยนสี มีรอยขีดข่วนบนตัวเรือน เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบนำบันทึกการตรวจมาให้

“ผู้กองครับ มีเรื่องที่น่าสนใจ”

“อะไร”

“จากสภาพกลไกภายใน แม่กุญแจอยู่ในสภาพล็อกขณะได้รับความร้อน”

“แล้วยืนยันได้ไหมว่าใครเป็นคนคล้อง”

“ไม่ได้ครับ”

“ยืนยันเวลาที่คล้อง?”

“ไม่ได้”

“แล้วลูกกุญแจในพวงของจรัญไขได้ไหม”

เจ้าหน้าที่ส่ายหน้า

“จากการตรวจที่ดำเนินการ ไม่พบดอกที่ใช้เปิดได้”

ลิขิต หยุด นี่ เป็น ข้อมูล สำคัญ แต่ ต้อง ระวัง เรื่อง สภาพ แม่กุญแจที่เสียหายจากความร้อนด้วย

“เป็นเพราะแม่กุญแจเสียหายหรือไม่”

เขาถาม

“มีความเป็นไปได้ครับ ต้องอ่านรายงานการตรวจให้ครบ ไม่ควรสรุปจากการลองไขเพียงอย่างเดียว”

“ดีครับ”

เจ้าหน้าที่เลื่อนภาพขยายมาให้

“ยังมีอีกจุด”

“อะไร”

“ตรงห่วงเหล็กที่โซ่คล้อง”

ลิขิตมอง มีรอยขูดเป็นแนวยาว

“รอยอะไร”

“ต้องตรวจเปรียบเทียบต่อครับ”

“อาจเกิดจากอะไร”

“การเสียดสีของโลหะหลายแบบ หรืออาจเกิดขณะมีการเปิดปิดและเปลี่ยนอุปกรณ์”

เขาไม่ต้องการให้ผู้เชี่ยวชาญเดาว่าเป็นรอยจากการเปลี่ยนกุญแจเพียงเพราะคดีเริ่มมีข้อมูลเรื่องเปลี่ยนกุญแจ

“ถ้าอย่างนั้นให้ตรวจว่ารอยนี้มีข้อมูลอะไรช่วยระบุช่วงเวลาได้หรือไม่”

“ครับ”

ลิขิตมองแม่กุญแจอีกครั้ง เขาเคยต้องการให้มันเป็นหลักฐานว่าประตูถูกล็อก ตอนนี้มันกำลังบอกว่าเขาต้องย้อนกลับไปตรวจการควบคุมประตูทั้งหมด

บ้านจรัญ ปัญโญ

จรัญนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้หน้าบ้าน คำแก้ว ภรรยาที่อยู่กินกันมาสามสิบปี เตรียมอาหารอยู่ด้านใน หลังได้รับปล่อยชั่วคราวตามคำสั่งศาล ชายวัยห้าสิบสี่ปีไปศาลตามนัดทุกรอบ แต่ยังไม่ได้กลับไปทำงาน เขากำลังเผชิญข้อกล่าวหาหลายประเด็น และมีทนายความช่วยดูแลคดี เสียงรถยนต์หยุดหน้าบ้าน เขาเงยหน้าเห็นลิขิตลงจากรถพร้อมเจ้าหน้าที่ จรัญลุกขึ้น

“ผู้กอง”

“สวัสดีครับ”

“มีอะไรเพิ่มเติมครับ”

“ผมอยากตรวจคำให้การบางส่วนเกี่ยวกับแม่กุญแจ โดยจะดำเนินการตามขั้นตอนและให้คุณปรึกษาทนายก่อน”

จรัญพยักหน้า เขาหันไปเรียกภรรยาให้ช่วยติดต่อทนาย ลิขิตไม่ถามสาระสำคัญจนกว่าทนายจะมาถึง ท้องฟ้าเริ่มมืด เสียงจักจั่นดังจากต้นไม้หลังบ้าน เมื่อทนายมาถึง จรัญจึงให้ข้อมูลเพิ่มเติมโดยมีทนายร่วมอยู่ด้วย

“คุณจรัญ”

ลิขิตเริ่ม

“คุณเคยบอกว่าใช้แม่กุญแจสีดำล็อกประตู คืนเกิดเหตุ คุณใช้ดอกดำจริงหรือไม่”

จรัญเงียบไป

“จริงครับ”

“เวลาใด”

“หลังสามทุ่มนิดหน่อย ผมจำเป็นนาทีไม่ได้”

“แล้วหลังจากนั้น”

จรัญมองมือตัวเอง

“มีคนมาหา”

ลิขิตหยุด

“ใคร”

“วรพล”

“เขามาทำอะไร”

“บอกว่าผู้จัดการสั่งเปลี่ยนกุญแจ”

“เมื่อไร”

“ใกล้เที่ยงคืนครับ”

ลิขิตมองเขา

“คุณเคยให้การเรื่องนี้หรือไม่”

จรัญส่ายหน้า

“ไม่เคย”

“ทำไม”

จรัญเงียบไปนาน

“เพราะผมเป็นคนเปิดประตูให้เขาเปลี่ยน”

ลิขิตหยุดปากกา

“คุณถอดแม่กุญแจดำออก?”

“ครับ”

“แล้วใครคล้องแม่กุญแจสีเงิน”

จรัญก้มหน้า

“วรพล”

“คุณเห็นด้วยตัวเอง?”

“เห็นครับ”

“หลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้น”

จรัญกลืนน้ำลาย

“เขาเอาดอกดำไป”

ลิขิตมองเขา

“ใครเอาไป”

“วรพล”

“แล้วทำไมคุณสมภพบอกว่าเห็นวรพลนำดอกดำกลับไปที่คลัง”

“ก็น่าจะจริงครับ”

ลิขิตจด

“แล้วกุญแจสำหรับเปิดดอกเงินอยู่กับใคร”

จรัญนิ่ง ก่อนตอบ

“ไม่ได้อยู่กับผม”

“คุณเคยได้ลูกกุญแจดอกใหม่ไหม”

“ไม่เคย”

ลิขิตเงียบ

“แล้วทำไมยอมให้คล้องแม่กุญแจที่คุณเปิดไม่ได้ไว้กับประตูหนีไฟ”

จรัญเริ่มร้องไห้

“เขาบอกว่าเดี๋ยวเอาลูกกุญแจมาให้”

“เมื่อไร”

“หลังเปลี่ยนกะ”

“คุณได้ทวงไหม”

“ทวงครับ”

“ทวงใคร”

“วรพล”

“เขาตอบว่าอะไร”

จรัญปิดหน้า

“บอกให้รอผู้จัดการ”

ลิขิตวางปากกา

“คุณจรัญ ตอนเกิดไฟไหม้ คุณจึงไม่มีลูกกุญแจสำหรับเปิดแม่กุญแจสีเงิน?”

“ครับ”

“แล้วคุณทราบว่าคนงานอยู่ด้านใน?”

“ทราบ”

“คุณรู้ว่าแม่กุญแจที่เปลี่ยนใหม่อยู่บนประตู?”

“รู้ครับ”

“แล้วทำไมไม่หาวิธีแก้ไขก่อนเกิดเหตุ”

จรัญร้องไห้

“ผมคิดว่าเดี๋ยวก็เอากุญแจมาให้”

ความเงียบเข้าปกคลุมบ้าน ลิขิตมองชายตรงหน้า เขาเห็นความกลัว เห็นความเสียใจ และเห็นความเป็นไปได้ว่าชายคนนี้อาจทำผิดพลาดร้ายแรงจริง แต่ผิดพลาดเรื่องใด และความผิดนั้นมีผลต่อการเสียชีวิตเพียงใด ยังต้องพิสูจน์

“คุณ จรัญ เรื่อง ที่ คุณ ยอมให้ เปลี่ยน แม่กุญแจ โดย ไม่มีลูกกุญแจเปิด เป็นเรื่องสำคัญ”

จรัญพยักหน้า

“ผมรู้”

“และการที่คุณไม่เล่าเรื่องนี้ตั้งแต่แรกก็ทำให้สำนวนขาดข้อมูล ผมขอให้คุณเล่าตามความจริงทั้งหมด”

จรัญเงียบไป ก่อนตอบ

“ยังมีอีกเรื่องครับ”

ลิขิตเงยหน้า

“อะไร”

จรัญมองภรรยาที่นั่งอยู่ด้านใน แล้วหันกลับมา

“ก่อนเกิดไฟไหม้ มีคนโทรมาบอกผมว่าอย่าเปิดประตูหลัง”

ลิขิตนิ่ง

“ใครโทร”

“ผู้จัดการ”

“ธีรวัฒน์?”

“ครับ”

“เวลาใด”

“ก่อนผมเห็นควันครับ รายการในโทรศัพท์ขึ้นเวลา 23.57 น. คืนวันที่สิบสาม แต่ผมไม่ได้ดูนาฬิกาตอนรับสาย”

“เขาบอกว่าอะไร”

จรัญกลืนน้ำลาย

“บอกว่ามีคนกำลังเข้าไปตรวจระบบด้านหลัง”

“แล้ว?”

“บอกให้รอทีมตรวจระบบก่อน ผมตอบว่าลูกกุญแจที่มีเปิดแม่กุญแจสีเงินไม่ได้ แล้วขอให้เอาลูกกุญแจมาให้”

“เขาตอบอย่างไร”

“ให้รอวรพลเอามาหลังงานตรวจครับ”

ลิขิตรู้สึกเย็นวาบ

“คุณถามไหมว่าใครกำลังตรวจระบบ”

“ถาม”

“เขาตอบ?”

จรัญหลับตา ก่อนตอบ

“บอกว่าเป็นคนจากบริษัทภายนอก”

“บริษัทไหน”

“ไม่บอก”

“คุณเห็นคนคนนั้นไหม”

จรัญส่ายหน้า

“ไม่เห็น”

ลิขิตบันทึกเวลาตามที่จรัญแสดงจากเครื่องไว้เป็นข้อมูลรอตรวจรายการติดต่อและผู้ใช้หมายเลข การมีสายเข้าไม่ยืนยันเนื้อหาที่พูด ต้องฟังคำให้การอีกฝ่ายและพยานประกอบด้วย

“แล้วผู้จัดการโทรกลับไหม”

ชายวัยห้าสิบกว่าร้องไห้

“ไม่ครับ”

ลิขิตมองเขา

“แล้วเมื่อไฟไหม้ คุณยังรอคำสั่งอยู่?”

จรัญส่ายหน้า

“ตอนนั้นผมโทรตามแล้ววิ่งไปลองกุญแจ ผมยังคิดว่าบางดอกในพวงอาจเปิดได้”

“แต่เปิดไม่ได้”

เสียงเขาแตกพร่า

“เพราะผมไม่มีกุญแจ”

ช่วงค่ำ — บ้านจรัญ ปัญโญ

คำแก้วหยิบข้าวที่เย็นแล้วมาอุ่นอีกครั้ง ระหว่างรอ จรัญนั่งข้างทนายและอ่านบันทึกคำให้การเพิ่มเติมช้า ๆ เขาหยุดตรงประโยคที่ว่าไม่ได้รับลูกกุญแจใหม่

“ผมขอเขาแล้วนะครับ”

ลิขิตหันกลับมานั่ง “ขอเมื่อไร ขอใคร คุณจำได้แค่ไหนให้บอกแค่นั้น เราจะตรวจข้อมูลโทรศัพท์กับพยานประกอบ” จรัญเล่าว่าทวงหลังเปลี่ยนแม่กุญแจและถูกบอกให้รอ เขาจำความรู้สึกเสียหน้าได้แม่นกว่านาทีที่โทร ยามเก่าซึ่งใคร ๆ เรียกให้ช่วยเปิดประตูกลับต้องยืนรอคนเอากุญแจมาให้ เขายังเก็บรายการโทรออกไว้ในเครื่อง ทนายขอให้บันทึกว่ารายการใดเป็นข้อมูลในโทรศัพท์และรายการใดเป็นความทรงจำ ก่อนส่งข้อมูลไปตรวจ

“ทำไมวันแรกไม่บอกผมว่ามีคนเปลี่ยน” ลิขิตถาม

จรัญก้มหน้า “ผมกลัวคุณจะถามว่าปล่อยให้เขาเปลี่ยนทำไม ผมก็ไม่รู้จะตอบอย่างไร” คำแก้ววางจานลงเงียบ ๆ เธอไม่ได้ช่วยตอบแทนสามี แต่เลื่อนเก้าอี้ให้เขานั่งเต็มตัวและวางแว่นที่เขาลืมไว้ข้างจาน

ลิขิตรอให้จรัญอ่านบันทึกจบ ทนายขอแก้คำว่า ‘ยอมให้ปิด’ ให้ชัดว่าเป็นคำอธิบายถึงการถอดแม่กุญแจเดิมและเห็นวรพลคล้องดอกใหม่ ไม่ใช่คำรับว่าตั้งใจทำให้คนออกไม่ได้ ลิขิตเปิดข้อความเดิมให้ดูและบันทึกคำขอแก้ไว้

ก่อนกลับ ชยุตส่งภาพใบงานที่วรพลถ่ายเก็บไว้มาให้ ใบงานลงวันที่สิบสามมีนาคม นัดตรวจระบบทางเข้าออกและแหล่งจ่ายไฟห้องชาร์จเวลา 23.30 น. ช่องผู้ประสานงานเป็นชื่อธีรวัฒน์ ส่วนชื่อช่างภายนอกคืออดุลย์ วิไลพร ลิขิตอ่านหมายเหตุห้ามเปิดประตูด้านหลังระหว่างตรวจระบบโดยไม่ได้รับอนุญาต แล้วโทรให้ชยุตตรวจเอกสารต้นทางและผู้จัดทำ ภาพที่พยานเก็บไว้อาจเป็นสำเนาที่ทำในเวลาอื่น ต้องรู้ว่ามันถ่ายเมื่อไรและถ่ายจากฉบับใด

“ฝ่ายบุคคลแจ้งว่าอดุลย์ลาออกไปแล้วครับ ในข้อมูลบัตรคืนเกิดเหตุยังไม่พบชื่อเขา”

“ถามช่องทางอื่นด้วย แล้วติดต่ออดุลย์มาดูใบงาน ไม่ต้องบอกเขาก่อนว่าเราอยากให้ตอบว่าเข้าไปหรือไม่ได้เข้า”

ลิขิตเก็บโทรศัพท์ เห็นคำแก้วกำลังยกจานข้าวให้จรัญ ชายที่รับว่าล็อกประตูมองแว่นของตนอยู่บนโต๊ะ ทนายยังไม่กลับเพราะมีข้อความที่ต้องอธิบายให้เขาเข้าใจอีก

ก่อนรถออก ชยุตโทรแจ้งว่าฝ่ายคลังพบแม่กุญแจสำรองอีกสองดอกในกล่องที่ย้ายไปเก็บหลังไฟไหม้แล้ว เจ้าหน้าที่จะรับตรวจเทียบรายการสินค้าและบันทึกที่มาให้ครบ ส่วนแม่กุญแจสีดำยังค้นไม่พบ